

Årgång: 14
Nummer: 100

November 2001

Medlemstidning för
Sverigedemokraterna

Signerat:

- riksdagens
silly season
är här.

*Samtal
med:*

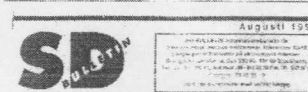
- Torbjörn
Kastell,
nationalisten
i kyrkomötet.

Historia:

- november-
konungarnas
död.

Aktuell:

- valresultatet
från
kyrkovalet.

**Sverigedemokraternas
sommarkampanj nådde
tiotusentals svenskar!**

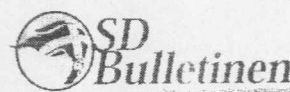
I denna bulletin:

- SD i Almedalen
- SD:s västkustskampanj
- SD i Norrått
- SD:s sammanlagd

Medlemsbulletin

Journal 1988, SP, Box 20013, 114 D; U.S. ENECEN, Tokyo 05-156-85

Inför valet

[illegible]

Signature:

Symptoms

Ideologi:

Aktuelle: Nä Vänstern Kom
Till Sian

Sveriges snabbast växande parti!

number

[illegible]

VERBODEN TOEGANG TOEGANG

KRISTIDGEN

100 YEARS

MÖTET DEN 29/11? Sverige

2011

50 Considerations

**NU AR DET HOG TID
ATT GORA DET!**

ATT GÖRA DET!
1993 blir ett organisations och utbildningsår inför
1994. Det är ett år av förändringar och utmaningar.

Sverige

läsning

Jan 21 1861.
 Mr. J. H. Smith, New York City.

Sveriges snabbast växande parti!

åsikter

SD Bulletinen är Sverigedemokraternas Informationsbrev till partiets medlemmar.

SD Bulletinen utkommer till samtliga medlemmar 12 gånger per år.

SD Bulletinen strävar efter att ge en allmän bild av partiet och dess verksamhet, men allt som skrivs i *SD Bulletinen* behöver inte överensstämma med partiets hållning.

Ansvarig utgivare:

Johan Rinderheim

Redaktör:

Jimmy Windeskog

(jimmy.windsdag@sverigedemokraterna.se)

I redaktionen:

Torbjörn Kastell

Sabrina Linde

G Lind

Utformning och

layout:

Ask Foto & Media

Sverigedemokraterna/

SD Bulletinen

Box 200 85

104 60 Stockholm

Tel: 08-641 20 11

Fax: 08-643 92 60

Pg: 23 45 65-0

Valfond: 629 32 70-2

Investeringsfond:

607 03 08-9

erigedemokraterna

.se

ulletinen tar tacksamt

alla former av bidrag

år publikation. Artiklar,

der, teckningar, aktivist-

rapporter, debattinlägg,

dikter etc.

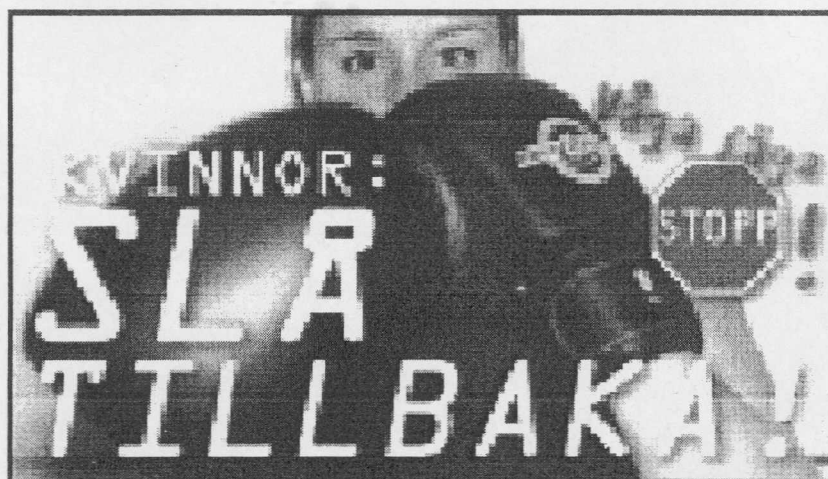
Ny Sverigedemokratisk kampanjsida

Omtanke
Tradition
Ordning
Lag
Trygghet
Gemenskap
Tillsammans

omtanke.rr.nu

Ny Sverigedemokratisk kampanjsida

vagasagastopp.rr.nu

Redaktionellt:

Signerat Redaktören

Riksdagspartierna håller precis på att placera sina företrädare på riksdagslistorna, i vad som kan kallas den politiska motsvarigheten till fotbollens silly season. Hos moderaterna verkar det som att Sten Andersson nekas fyra nya år i riksdagen. Lika bra det förmodligen, han har alltför länge gett moderaterna ett alibi i invandringsfrågan, vilket har lurat många att tro att det på något sätt skulle kunna vara bra att rösta på partiet trots allt. Vika fick också Tommy Ulmnäs göra efter att murvlarna lyckats avslöja att han lett en kurs i politiskt kommunarbete för SD:are 1998 och att SD säljer en av hans böcker. Historien är lite skum, läser man Ulmnäs böcker så kan man lätt tro att han ligger ganska långt från moderaternas politik, ändå säger han (enligt *Arbetaren*) till *Dala-Demokraten* att han tillhört moderaterna sedan 80-talet. I andra sammanhang sägs det att han gick med i moderaterna 1998 och snabbt hamnade i kommunstyrelsen i Leksand. I vilket fall som helst föll Ulmnäs snabbt bort från riksdagskandidatur, även om det var tveksamt om han skulle nå dit med sin låga placering på listan.

Skall man rösta på ett parti som står för moral skall man rösta på KD, det finns i alla fall några som tror det. Så om det inte räckte med Alice Timander som offentlig företrädare för partiet så ser det nu ut som Stockholms egen bydåre Gert Fylking skall ta plats bland de 349. Detta är en man som gjort sig ett namn genom att på flera sätt skämma ut både den kanal han arbetar för och hela nationen i samband med Hockey VM-turneringar, stora politiska möten och akademiska presentationer (med motivationen att

det är fint att visa känslor, det vore ju fint om det var äkta känslor också) och nu senast genom att åka snålskjuts på Christer Petterssons mediajippo. I samband med detta framkom att Fylking inte bara umgås med grovt kriminella och knarkare utan också för flera år sedan hört Pettersson erkänna statsministermordet. Att erkännandet inte är mer värt än ett erkännande från mig, att det var jag som mördade Gustav III, är mindre viktigt. Anser Fylking att det är intressant nog att göra en riksnöhet av (och tjäna pengar på) så måste det också vara intressant för polisen. Till Alf Svensson vill jag bara säga; visa mig dina vänner och jag skall säga dig vem du är.

Socialdemokraterna tycker tydligen inte att de fyllt sin kvot av ointelligenta människor ännu. I den andan satsar man på ett säkert kort, den ständige förloraren Paulo Roberto. Och om inte han var dum nog innan, så har han nu slagit bort tillräckligt med hjärnceller i boxningsringen för att kvala in i socialdemokratin. Eller har han det? Roberto själv tycks tveka, så han har lovat att genomföra ett par matcher till innan han lägger av med boxningen, bara för att vara säker.

När detta skrivs håller socialdemokraterna kongress i Västerås. Jag blev nog trots allt lite förvånad över att motståndet mot USA:s bombningar mot terrorister fick så mycket kritik. Jag lyssnade på debatten via radio på väg till Göteborg och fick höra de mest härresande argumenten för denna hållning. Om Socialdemokraterna istället hjälper Afghanistans arbetare till makten så skulle allt lösa sig, USA skulle sluta bomba och istället ställa krav på Afghanistan (kan USA vara mer tydliga?) och så vidare. Alla tycktes dessutom missat att terrorangreppen fortsätter, nu via spridandet av mjältbrand. Ingenting är löst och ingenting kommer att bli löst av att USA drar sig ur Afghanistan. Vi västerlänningar är trots allt bara otrogna hundar i muslimers ögon, och att inte strida för sin sak är ett svaghetstecken i denna kultur. Ett tillbakadragande skulle således förmodligen bara leda till en ännu intensivare krigsföring från de muslimska terroristerna.

Vänstern ger ett lite splittrat intryck onekligen. Man kan gå man ur huse för att en gymnasieelev i Skara visar sig ha nationalistiska värderingar, då rycker man ut som engelsmän under en rävjakt. Men talar man om bojkotter eller vedergällningar mot människofientliga nationer som Kuba eller Nordkorea eller regimer som den talibanska, då finns ingen lust att stå upp emot det onda. Men splittrade är man inte, man står upp för sina idéer. Nu menar jag inte att vänstern ideologiskt stödjer talibanregimen, men det fanatiska gullande för allt utomeuropeiskt är ju en del av tänkandet.

November ja, hjältekungarnas månad. Det faktum att vi i dessa fall väljer att hylla deras dödsdag istället för födelsedagarna brukar ju av "experter" tolkas som någon mystisk form av dödsromantik, som naturligtvis skall bindas ihop med martyrfixeringen inom nationalsocialismen. I själva verket är det en hyllning till själva livet. Men för att ge livet en viss värdighet får man ju se till vad människor väljer att fylla sin existens med. Jag skall inte argumentera för Gustav II Adolf, det kan andra bättre. Men ser man på Karl XII med blågula ögon måste man konstatera att han gav hela sitt vuxna liv för att försvara Sveriges gränser, och det var på arbetsplatsen han dog. Vad är mer naturligt än att hylla en sådan man för en sådan uppoffring? I annat fall kan man hylla vilket liv som helst, kanske en knarklangare eller en våldtäktsman. Det kan andra ägna sig åt om de ser någon mening i det!

Jimmy Windeskog skriver kontinuerligt krönikor om politiken i sin hemstad Trollhättan på SD Trollhättans hemsida. Dessa finns (med mycket annat) på www.sverigedemokraterna.se/trollhattan

FOTO: Steve Larsson

Aktuellt:

Historien kring en julskyltning

Lagom till årets julskyltning ställs anarkisten och antidemokraten Anja Karlsson inför rätta. Under förra årets julhandel gick hon och ett par kamrater till attack mot H & M:s årliga underklädesreklamkampanj med svart färg som hjälp. När detta skrivs har ingen dom ännu fallit, men det ser ut som att Anja Karlsson får lov att betala 18.000:- i skadestånd.

Vänstern har onekligen mycket av sina aktiviteter i landets rättegångssalar för tillfället. Förutom Anja har vi alla från Göteborgskravallerna, sedan ekoterroristen Linus Brohult som uppmannat till skadegörelse och AFA-tidningen Brands redaktionskollektiv som instruerat hur man krigar med polisen mest effektivt och tårkastare från Varberg. Till detta kommer naturligtvis de sedvanliga överfallen som oftast sker sent på lönings/bidragslördagen och personrån som aldrig rubriceras som politiska gärningar (så länge det utförs av en vänstermänniska). Men det är EU-terroristerna, AFA, Brohult och fröken Karlsson i rampljuset. Att de är barn av samma anda och att de är fosterade i samma skola kan ingen missa. Allt deras försvar går ut på samma sak, de är oskyldiga för att deras åsikter är så ädla och viktiga att man inte kan kräva av dem att de skall följa samma regelverk som resten av samhället. "Civil olydnad" har blivit något av ett modeord och onekligen lägger både organisationer och opinionsbildare, syftet är att försöka göra en skillnad mellan politisk brottslighet och vanlig

dito. Huruvida kampanjen har haft någon framgång är svårt att avgöra, för även om detta ord fastnat i medias vokabulär så skall man inte glömma vänsterkoncentrationen hos skribenterna. Jag tror knappast att "vanligt folk" ser misshandel, skadegörelse, uppmaning till sabotage och så vidare så som något högre än "vanlig" brottslighet. På samma sätt ser vi hur man försöker benämna (vänster) politiska brottslingar som "aktivister", inte heller denna kampanj tycks vara speciellt lyckad.

Det var alltså i den andan rättegången mot Anja Karlsson gick. Försvaret gick på en politisk linje och i stället för att ens försöka påvisa oskuld så försökte man motivera handlandet. Man ville ha en politisk rättegång som inte handlade om handlingar utan om politiska uppfattningar och ideal och ideologier, allt i sann marxistisk anda, man kan sin historia. Själv besökte jag ett (olagligt) torgmöte i Göteborg samma dag som rättegången (7 november) och där stod dessa åsikter och dessa märkliga uppfattningar om rättsväsendet att beskåda i sin prakt. Arrangörer för mötet var gruppen "Anja Karlsson Support Group" som leds av den vänsterpartistiska riksdagsmannen Kalle Larsson.

H & M:s julskyltning för underkläder har blivit något av en tradition inom den svenska julhandeln, men om du trodde att dessa kampanjer syftar till att sälja underkläder så är du lurad,

det lär oss "Anja Karlsson Support Group". Istället målar man upp en bild som verkar vara tagen ur en undergångsroman, en gigantisk konspiration där företagen inte existerar för att sälja varor eller annonserar för att skapa intresse för sina produkter. Tanken är istället att förändra vårt tänkande på olika plan, i den aktuella kampanjen är syftet att lära kvinnorna hur de skall se ut och lära männen hur de skall se på kvinnorna. Det råder ingen tvekan om att människor i allmänhet påverkas av reklam, det skulle inte finnas någon anledning till att lägga ut så mycket pengar på reklam annars. Men påverkar de oss i den utsträckningen? På plats frågar jag en av de unga tjejer som delar ut flygblad hur hennes syn på sig själv har påverkats av H & M:s reklamkampanj. Svaret är naturligtvis väntat, hon har inte påverkats alls. Men andra, andra människor har påverkats, det är för deras skull hon agerar. Vore så fallet skulle ju reklamen vara direkt kränkande mot individen, men tittar man på annan reklam så kommer andra frågor. Är det så att till exempel Wedins Skors reklam med par bestående av människor av olika etniska bakgrund poserar tillsammans skall syfta till flerbildningar i den andan? Nu skulle de flesta säga att reklam inte fungerar så, och det är alldeles rätt. Det gäller H & M:s reklam också.

Att "Anja Karlsson Support Group" väljer att samla in pengar till de böter som böter som väntar henne är

I Backspegeln

Historiska fakta med tveksam relevans.

Det var en ganska lång och snabb utveckling mellan Einsteins teorier och släppandet av atombomben ovanför Hiroshima. Den historien går via Sverige och dess västkust.

Vintern 1938 befann sig den tyska fysikern Lise Meitner på flykt från nazityskland. Hon hamnade i Stockholm, men denna jul var hon inbjuden hos bekanta i Kungälv. Tillsammans med sin systerson Roäbert Frisch funderade hon på problemet med att klyva en atomkärna, under en skidtur finner de

att svaret inte ligger i att tillföra mer energi utan i att tillföra fler neutroner.

Ironiskt nog var den som först fick tillgång till upptäckten den nazistiske fysikern Otto Hahn, fröken Meitners älskare.

inte så förvånande, men uttalanden i samband med detta är det. Där förklarar Kalle Larsson att om det inte blir något skadestånd eller att man får pengar över så skall dessa kronor gå till den färg man räknar med att förbruka på årets H & M-kampanj. Att man samlar in pengar till brottslig verksamhet är ganska uppseendeväckande, är det överhuvudtaget lagligt? Hur som helst visar det på ett oerhört demokratiförakt. Trots detta så väcker det inget intresse. Tvärtom, etablissemanget hyllar dessa kämpar och metoder. I de alster Demokratiutredningen har tagit fram så talar man om hur detta engagemang egentligen driver demokratin framåt, ja att det till och med är en förutsättning för demokratis existens att dessa grupper finns och verkar. Systemet hålls alltså upp av just de grupper som vill krossa det.

En av anledningarna till detta beteende skall vara den ekonomiska skillnaden mellan dessa grupper och annonserande företag. Till och med Ung Vänster, som badar i skattebetalarnas pengar, har gett uttryck för dessa åsikter. Resonemanget är intressant, det ger alltså den svage (fattige) alltid rätt mot den starke (rike). Så H & M får räkna med att vänstern ger sig på deras affischer då de har mer pengar. Men om inte detta är absurt nog så blir det nog det om man fortsätter resonemanget, SD har mindre pengar än vänstern och kan således göra vad man vill med deras affischer, Europeiska Arbetarpartiet har mindre pengar än oss och har då fritt spelrum vilket även den arbetslöse Benny Andersson i Grönköping har gentemot EAP. Men så fungerar det natur-

ligtvis inte, hur man än vrider och vänder på deras logik så hamnar vänstern alltid i den positionen att man har moralisk rätt att göra precis vad man vill gentemot de man inte gillar.

Det är naturligt att den unga generationen känner frustration över trögheten i den demokratiska processen. Den är svårarbetad och svårpåverkad, den är långsam och ofta ger den olika svar på samma fråga endast beroende när frågan ställs. Men har man läst in sig lite på ämnet så kommer man fram till att detta pris är litet med tanke på vad det ger på andra områden, antingen accepterar man demokratin tillfullo eller så förkastar man den helt. Men ungdomligt oförnuft kan förklara mycket, trots allt handlar ungdomen om att testa gränser. Problemet ligger i att ungdomar inte fostrar sig själva till antidemokrater, det gör det politiska klimatet. Den ständiga acceptansen för vad dessa grupper än tar sig till skapar en hänsynslös generation av politiska soldater vilken kommer att bli ett större problem ju längre tiden går.

Det må låta oerhört liberalt och kapitalistiskt, men i skenet av dagens vänsterrörelse blir H & M:s julsyltningsskampanj en modern och absurd symbol för yttrandefriheten, men så skapar också absurda samhällen absurda symboler och martyrer. "Rör inte min underklädesmodell" således!

Jimmy Windeskog

Debatt:

Försök att legitimera våldet.

Det finns i Sverige idag ingen risk för någon vänsterrevolution. Det innebär tyvärr inte att vi inte har något att frukta från vänstern i våldsväg. Hela tiden, ivrigt uppbackade och försvarade av media, letar de mål. Steg för steg på ett smygande sätt gör de samhället våldsammare och våldsammare.

- Man slår sönder ett McDonalds. Media: Det drabbar ju ingen fattig!

- Man hotar anställda på internationella företag. Media: Jämfört med de miljoner som dör genom kapitalismens existens är det ju ingenting.

- Man ser till att pälshandlare måste lägga ned. Media: De slåss ju för en god sak egentligen.

- De kastar sten och misshandlar poliser. Media: Jo, men de blev ju provocerade!

- De börjar slå ihjäl politiska motståndare. Media: Tänk på hur mycket de har utsatts för, klart de vill ge igen.

Vår demokratis bas är inte bara en rösträttstradition - den vilar också på en norm om vad som är acceptabelt och civiliserat beteende. Till exempel icke-våld och respekt för andras åsikter. Dagen då det är borta kommer vänstern vinna på ett eller annat sätt. När vi har en hel generation av människor som anser det moraliskt likvärdigt att sälja hambur-

gare som att ta till våld kommer vårt samhälles fundament vara borta. Det kommer inte vara en revolution i dess vanliga mening utan ett revolutionärt beteende som kan inskränka folks liv och leverne ganska rejält utan att "störta demokratin".

Visserligen bättre än kommuniststyre, men fortfarande mycket illa och värt att kämpa mot.

Striden står inte alltid om den formella politiska makten - det är också en kamp om sympatier och medborgarnas moral.

G Lind

Aktuellt:

Favorit i repris

Under förra sommaren fick vi se en pjäs i flera akter då Stockholms kommun och KD:s Alf T. Samuelsson försökte hindra Sverigedemokraterna från att hyra lokaler i Stockholms kommun. Först hette det att SD var odemokratiska och därför inte fick hyra lokaler. Sedan SD fått medhåll i rättslig instans bytte Alf T. taktik och gav nu avslag med motiveringen att det var risk för bråk om SD höll möten, och trodde sig därmed ha stoppat SD en gång för alla. SD gav dock inte upp så lätt utan gick vidare med ärendet, och kammarrätten har nu gett SD rätt.

Med det borde allt vara över, inte sant? Inte riktigt. Samma dag som nyheten nådde media (Svenska Dagbladet) så gick Alf T. Samuelsson ut och förklarade att han fortfarande inte accepterar att SD skulle få hyra lokaler. Av denna anledning ringde SD Bulletinen upp Samuelsson.

Samuelsson är en märklig politiker, på många plan. Mer än en gång har han gjort uppmärksammade uttalanden bara för att nästa gång han uttalar sig ta tillbaka hälften av vad han sagt och sedan komplettera med några nya uppgifter. Det är samma sak nu, den logiska slutsatsen efter att ha läst Svenska Dagbladet är att SD inte kommer att släppas in i Stockholm Stads lokaler och att Samuelsson med detta gör sig skyldig till tjänstefel. Detta vill inte Samuelsson kännas vid när vi talas vid.

- Vi skall överklaga, det är det jag syftar på. Vi lever i en rättstat där man

får lov att acceptera kammarrättens utfall, säger Samuelsson.

Men varför ens hålla på så här? Vad har du emot SD och deras demokratiska rättigheter?

- Sverigedemokraterna är rasistiska och odemokratiska. Det framgår om man läser deras partiprogram och lyssnar på vad de säger. Jag var själv i en radiodebatt med dem förra året (det var han inte alls, han ljugar, red anm.).

Men har du inga exempel?

- Deras åsikter där man vill stoppa utomeuropeisk adoption, menar Samuelsson.

Jag känner till den punkten väl, kan du redogöra för deras resonemang?

- Ja, det handlar om att man inte vill ha hit människor med brun hud, säger Samuelsson.

Det gör det inte alls!

- Kanske inte, men det spelar ingen roll. För mig framstår det som segregation och det här handlar om människovärde.

Det är tydligt att Alf T. Samuelsson inte vill tala längre, men jag hinner få ur honom svaret på en fråga till.

Skulle du på något sätt acceptera SD:s demokratiska rätt att hyra kommunala lokaler?

- Om de skrev om sitt partiprogram, avslutar Samuelsson.

Man behöver inte lyssna speciellt noga för att komma fram till att Samuelssons resonemang är grovt antidemokratiskt. Man kan naturligtvis tycka vad man vill om SD:s politik,

men även de stockholmare som är SD:are betalar skatt till kommunen och måste då naturligtvis även kunna nyttja de lokaler som delar av pengarna investeras i. Vidare ser man hur Samuelsson gång på gång byter taktik, denna gång är han åter igen inne på visan där han hänvisar till partiprogrammet, medan farhågorna för bråk vid dessa sammankomster är som bortblästa.

Men det var inte bara vid detta tillfälle Samuelsson syntes i media denna vecka. När stämmor höjdes över att den dopade bobäckerskan Ludmilla Engqvists byst utanför Stockholms Stadion skulle plockas ner så skyndade Samuelsson snabbt till hennes försvar. Detta för att det inte skulle startas något "drev" mot henne. I ena stunden försvarar han en kvinna som brutit mot både lagen och idrottsmoralen, och hennes rätt att pryda det monument över svensk idrott som den gamla OS-arenan utgör. Några dagar senare vägrar han att ge demokratiska rörelser tillgång till allmänna lokaler.

Nu har aldrig konsekvens varit något av Samuelssons riktmärken, bland annat skall det sägas att mannen säger ja till aborter men nej till stamcells forskning. Vi får säkert tillfälle att återkomma till detta ämne.

Jimmy Windeskog

Valfondstävlingen 31 oktober - 31 december

Ta chansen och vinn en middag med partiordförande Mikael Jansson i Stockholm. Var med i Sverigedemokraternas valfondstävling som pågår mellan den 31 oktober och den 31 december 2001. Första pris är en resa till Stockholm med en middag tillsammans med Sverigedemokraternas partiordförande Mikael Jansson. Alla som under tävlingsperioden skänker 500 kronor eller mer till valfonden är med i utlottningen. Varje 500 kronor är en lott. Skänker man 1000 kronor har man två lotter och så vidare. Ju fler 500-lappar man skänker ju större chanser har man att vinna! Var med i tävlingen! Sätt in pengar på Sverigedemokraternas valfond: Postgiro 629 32 70-2

Första pris: En resa tur och retur till Stockholm och en middag med partiordförande Mikael Jansson.

Andra pris: Böckerna Ögonblick i själva verket, Svenska traditioner och en årspremiation på SD-Kuriren.

Tredje pris: SD-prylar

Vinn en middag
med Jansson!

Klicka här för att ta reda på
hur just du kan bli vinnaren!

som kräver att kyrkan skall vila på Bibeln och bekännelseskriterierna, och inte på några tveksamma politiska doktriner. Och detta tror jag också gick fram hos väljarna, både bland sympatisörer och motståndare, spekulerar Kastell.

Debatten var stundtals väldigt ilsken, och många menade att bara det faktum att vi ställde upp visade varför kyrkan inte borde ha val. Har vi sett det sista kyrkovalet nu?

- Kanske inte det sista, men det näst sista. Man ändrar inte rutinerna i en handvändning, ens för vår skull. Men nog kommer de etablerade partierna att försöka hitta på åtminstone något som försvårar för oss att komma in nästa gång, därom kan vi vara förvissade. Men det tror jag inte hjälper dem på längre sikt. Det kommer bara att markera för väljarna än tydligare att det inte finns några ideologiska skillnader längre mellan de etablerade partierna, och att det bara finns ett sant oppositionellt alternativ, och det är SD, menar Kastell.

Har du fått några reaktioner i samband med valet?

- Min familj oroar sig förstås för att det här kan göra det svårare för mig att få arbete som lärare sedan, men det säger de ju förstås alltid så snart jag syns till i tidningarna... Mina kamrater på lärarhögskolan var väl något kyligare än vad som var brukligt dagen efter valet, och en av tjejjerna hade rent av bedrivit aktiv opinionsbildning mot mig och sänt hela sin bekantskapskrets till valurnorna för att vi inte skulle komma in. Men annars har det inte varit några tråkigheter, och många jag känner tycker väl rent av att det är lite spännande att jag kom in, säger Torbjörn. Till saken hör att frågan syftade på positiva reaktioner, men svaret blev talande ändå.

Torbjörn Kastell tillsammans med Mikael Jansson, i sensommarens Paris

FOTO: Patrik Lindgren

Det var snabba vindar i valet. Först så överdrev man vår kandidatur grovt, sedan försökte man bagatellisera våra framgångar. Men om vi håller oss seriösa, vad tror du att valframgången innebär för SD, på kort och på lång sikt? - På kort sikt har det ju givit oss mycket värdefull publicitet som kommer att vara till stor nytta inför valet nästa år. Sedan har ju många nya medlemmar hört av sig nu när vi syns så mycket. Jag gör ju medlemskort på kansliet också, så det är väldigt kul att göra sådana åt personer som kanske beställde infopaket av oss för flera år sedan, och som nu tar steget fullt ut och vill bli medlemmar. På längre sikt bidrar det här valresultatet till att fler människor börjar betrakta oss som ett "riktigt" parti som kanske kan nå framgångar trots allt. Det här är ju första gången vi kommer in ett beslutandeorgan på nationell nivå, och därifrån är steget inte långt till att folk också på allvar börjar se oss som ett tänkbart riksdagsalternativ. Och då kommer rösterna att rulla in, tror Kastell.

Som sagt, våra mandat har sagts vara lika med vatten. Vad tror du om våra chanser att påverka?

- Jag tror inte att några av de andra kyrkomötesledamöterna kommer att tala öppet för någon av våra frågor, i så fall kommer troligen de andra partierna att återinföra kättarbålen bara för deras skull! Men vi vet att många delar våra åsikter i enskilda frågor, och jag utesluter absolut inte att vi kan samarbeta på individuell nivå, om än inte med en hel nomineringsgrupp. Och då tror jag också att vi kan påverka kyrkomötet på allvar.

- Dessutom påverkar vi redan genom vår blotta närvaro där. Vissa nomineringsgrupper

kommer att vilja liberalisera kyrkan ännu mera, bara för att markera mot oss, men då tror jag att de skrämmer bort många av sina väljare. Andra kommer säkert att försiktigt närma sig våra ståndpunkter för att försöka få över våra väljare och hindra oss den vägen. Så vi är absolut inte maktlösa, spekulerar Kastell.

Men nu ligger kyrkovalet bakom oss och vi riktar vår uppmärksamhet mot viktigare saker. I valet 2002 skall vi slå igenom riktigt. Så hur ser vägen mot valet ut och vad tror du om det resultatet?

- Den vägen ser väl ut som vid tidigare val: Hårt arbete med flygbladsutdelningar, torgmöten, affischeringar och allt annat. Men jag tror att vi kommer att få betydligt större uppmärksamhet i media nu, för de kan inte längre ignorera oss på samma sätt. Och vi har fler medlemmar, bättre ekonomi och mer erfarenhet än inför förra valet. Därmed kan jag helt säkert säga att jag vet - inte tror, utan vet - att det kommer att bli en stor framgång, i synnerhet som det nu inte längre finns några andra invandringskritiska partier av betydelse. Hur stor framgång vill jag nog akta mig för att uttala mig om. Mycket hänger på massmedia och den offentliga debatten. Miljöpartiet gick ju fram fyra procent på ett enda val, efter långt harvande som ett småparti, bara för att just deras frågor kom i fokus 1988. Så, om våra profilfrågor bara uppmärksammas tillräckligt och engagerar tillräckligt många - ja, då är det bara för oss att promenera in i riksdagen nästa år.

Då Torbjörn är en av partiets mest upptagna människor så tackar vi extra mycket för pratstunden. Det känns också kul att vi kunde intervjua en gammal SD Bulletinen-redaktör nu när vi jubilerar i och med detta nummer!

Vi hoppas att vi kan intervjua Kastell om ett år då han förhoppningsvis sitter i en nationell församling av en annan dignitet.

Jimmy Windeskog

Jubileum:

Nummer 100 av *SD Bulletinen*!!!!

SD Bulletinen är en unik tidskrift i sin nisch. Nationalistiska tidningar, speciellt bulletiner, har en förmåga att komma ut med få nummer innan de spårlöst försvinner (*Under Blågul fana*, *Blågul Eld*, *Nationell Djupdykning*, *Lag & Rätt* och så vidare), sällan överlever de någon längre stund. Med *SD Bulletinen* är dock historien annorlunda. Det första numret levererades till Sverigedemokraternas medlemmar i februari 1988, samma månad som partiet bildades. Efter det har ytterligare 98 nummer kommit ut och det du håller i handen är nummer hundra i ordningen. Ingen annan nationalistisk tidning kan mäta sig med detta, och det är inte utan stolthet vi kan konstatera att *SD Bulletinen* sedan ett år tillbaka är den enda nationalistiska tidningen som kommer ut varje månad. Det har naturligtvis hänt mycket under dessa 14 år, därför tänkte vi i den nuvarande redaktionen att det skulle vara en bra idé att göra en tillbakablick i samband med detta jubileum. En dörr till det förflutna så att säga.

Med en sådan utgivningstakt som *SD Bulletinen* har haft så betyder det naturligtvis att mängder av människor har medverkat genom åren, inte minst tack vare att bullen fram tills sena 2000 ständigt gjordes på partikansliet i Stockholm. Den förste redaktören var en av partiets första talesmän (SD hade i början två talesmän istället för en ordförande), Leif Zeilon/Ericsson. Leffe efterträddes i början av 90-talet av Erik Dahlén som kanske är mest känd för det han skrivit i studenttidningen *Virtus* (utgiven av en viss Johan Rinderheim). Vem som kom efter att Erik försvann efter valet 1991 är inte helt lätt att reda ut, uppgifterna saknas helt enkelt. Men det verkar som att Göteborgaren Johan Lindgren lade grunden till lay-outen och formen som skulle prägla *SD Bulletinen* ända fram till sommaren 2000. Sedan hade partiledaren Anders Klarström huvudansvaret för bullen ända fram till att valet 1994 var över och Klarström återvände till Göteborg.

Visst var det så att det fanns många luckor att fylla i partiet efter 1994-års valrörelse. Kanske var också detta en av anledningarna till att Lars Emanuelsson övertog ansvaret för *SD Bulletinen*. Man kan ju säga ganska mycket om bullens innehåll under denna ledning, men en sak är säker, den vari alla fall aldrig tråkig. Men det skall sägas att redaktörskapet pendlade mellan tre olika personer under åren 1995 till 1998. Förutom Emanuelsson verkade två andra Göteborgare, Ingemar Ramell och Joakim Lannér. Den fingerfärdige Lannér gjorde några av de bästa bulletiner som vi haft äran att ge ut.

1998 flyttade Torbjörn Kastell från Sundsvall till Stockholm och fick med detta inte bara leda arbetet med

SD-Kuriren, utan även bulletinarbetet. Det skall dock sägas att redaktörskapet under valrörelsen 1998 var i det närmaste ett kollektiv som förutom Kastell bestod av Lannér och dåvarande SDU-ordföranden Jimmy Windeskog. Efter valet fick vice ordförande Johan Rinderheim uppdraget att leda arbetet, och under denna gång börjar *SD Bulletinen* för första gången på länge ha en traditionell redaktion, vilket ledde till en lång rad uppskattade bulletiner. Efter två år som redaktör lämnade Rinderheim över stafettpinnen till Jimmy Windeskog. Bulletinen bytte med detta skifte utseende för första gången sedan 1992 och strax därefter började *SD Bulletinen* ges ut varje månad.

Ambitionen med *SD Bulletinen* har legat fast sedan starten 1988. *SD Bulletinen* skall ge en vink om vad som har hänt i partiet och vad som kommer att hända. Men det är också en kanal där vi kommenterar och debatterar vad som händer i svensk och europeisk politik och ett forum för ideologi och debatt. Men vi försöker också mellan varven bjuda på både kultur och historia samt mer lättsamma infallsvinklar. Vi önskar också att vi via våra samtal med både ledande företrädare och vanliga aktivister gör att alla kommer lite närmare varandra.

Men *SD Bulletinen* kan ständigt förändras och förbättras, därför är det viktigt att ni, våra läsare, berättar vad ni vill att bullen skall ta upp. Vi välkomnar också att skribenter hjälper oss med material. I båda fallen hittar ni adressen på sidan två.

I och med nästa nummer, nummer 101, går *SD Bulletinen* in i ett nytt skede, och förutsättningarna har aldrig varit bättre. *SD Bulletinen* har aldrig haft en så stor läsarkrets (SD:s medlemmar) som nu och det gläder oss att det hela tiden strömmar in nya medlemmar. Så med en tillbakablick på dessa 99 nummer sätter vi punkt för denna period och passar på att tacka alla som läst bullen under åren. Vidare tackar vi alla som skrivit eller hjälpt till med foton, teckningar och lay-out samt naturligtvis alla som kopierat och paketerat *SD Bulletinen*.

Själva så passar vi på redaktionen på att fira 100 nummersjubileumet i samband med SD:s traditionella julbord. Vi hoppas då också kunna locka till tidigare medarbetare och redaktörer och med lite tur kan vi presentera den sammankomsten i januarinumret.

Och med de orden öppnar vi dörren till det gångna...

Redaktionen

Ur SD Bulletinen februari 1988:

Grundlagsmanipulatorernas brott

Den 21 juni 1987 kl. 20.00 fick vi lyssna till ett telefonvakteriprogram i radions program 1. Det var Hans-Göran Franck och Sven Munke, som var telefonväktare. Frågan som allmänheten skulle uttrycka sin mening om var: "Bör rasistiska organisationer förbjudas?"

I **genomsnitt** kunde man som åhörare konstatera, att de flesta invandrare, som ringde in ville förbjuda de s.k. rasistiska organisationerna, medan de flesta svenskarna inte ville förbjuda organisationerna återopande den grundlagsenliga yttrande- och tryckfriheten. Många svenskar stödde det dåvarande Sverigepartiet, och sade sig dela dess värderingar enligt programmet.

Hans-Göran Francks stående svar till de senare var: "Eftersom grundlagen straffar enskilda medborgare, som offentligt uttrycker sig nedsättande om vissa etniska grupper eller, som förhindrar människors tillträde till restauranger, nöjesställen, bostäder (arbetsplatser är av någon anledning inte medtagna) p.g.a. etnisk tillhörighet, så bör grundlagen också förbjuda organisationer som befrämjar ett sådant handlande och ett sådant tänkande hos medborgarna."

Detta svar återkom gång på gång, och det kan låta bestickande på lyssnare, som inte vet, att grundlagen har manipulerats och ändrats gång på gång sedan 1980 på initiativ av Kjell Öberg och hans diskrimineringsutredning.

Kjell Öberg hade varit chef för invandrarverket under så gott som hela sjuttioalet, och den invandringspolitik, som han bedrev, hade sannerligen inte varit mycket att skryta med. Han skändes för den innerst inne, och i ett svagt ögonblick erkände han till och med, att det hade varit bättre, om vi inte hade släppt in så många invandrare. Vår levnadsstandard hade varit högre, tillade han.

När BSS 1979 i klartext började kritisera den urskilningslösa invandringen och med kalla siffror visade på de negativa konsekvenserna av den, greps Kjell Öberg av panik och ville sätta munkavle på det svenska folket. Inte så mycket av omtanke med de invandrare, som han släppt in från hundra olika nationer utan snarare för att kunna mörklägga den byk, som var hans egen, och som inte tålde någon närmare granskning i dagens ljus. Han avgick som chef för invandrarverket och började som ordförande för diskrimineringsutredningen att manipulera grundlagen.

I sitt första lagändringförslag SOU 1981:38 förespråkade utredningen Öberg en utpräglad subjektiv gränsdragning enligt lagrådet, som hade fått förslaget på

remiss. Öberg ville göra det straffbart att kritisera invandringsspolitiken, om det görs, som det hette "i uppsåt att uttrycka missaktning för invandrare." Detta blev dock litet för magstarkt för lagutskottet, som med hänvisning till tryckfrihetsförordningen ansåg det vara oförenligt med denna bestämmelse att bestraffa en objektivt sett icke straffbar text under hänvisning till ett förmenat brottsligt syfte. Men Kjell Öberg gav sig inte. Ett mellanliggande val skulle det vara för att grundlagsändringsförslag skulle klubbas igenom och bli giltiga. 1983 och 1984 utarbetades förslag, som klubbades igenom efter valet 1985, och just nu håller man på med ändringsförslag, som skall klubbas igenom efter valet 1988, och som alltså skall bli den sista avgörande spiken i den förhatliga nationalismens kista. Så var det tänkt på många håll. Men man bedrog sig. Den 14 oktober sade regeringen nej till ett förbud, och de flesta riksdagsmännen har dragit tillbaka sina motioner. Och det behövs mer än manipulerade grundlagar utförda av klåfingriga och räddhågade landsförrädare för att sätta stopp för den indignerade nationalismen. Det har historien lärt oss, och vi kan vara säkra på, att det gäller även idag.

Det är alltså denna manipulerade grundlag som Hans-Göran Franck återopar när han försökt skapa opinion för ett förbud mot nationella partier. I ett flyktigapropä i Aftonbladet skrev denne man för övrigt, att det är bättre, att tio flyktingar släpps in på otillräckliga grunder, än att en enda utvisas felaktigt. Så ser de ut våra motståndare. Genom grundlagsändringar och lögntror man, att vi skall skrämmas till tystnad. Men nej - Vi accepterar helt enkelt inga ändringar, som gjorts av förrädare sedan 1980 och vi skall fortsätta att kämpa tills Hans-Göran Franck och hans gelikar sopas ut ur riksdagen.

Det har sagts efter mitt tal i Medborgarhuset den 6 juni, att det är fel av oss att kräva, att de skyldiga till den felaktiga och sjuka invandring- och flyktingpolitiken skall straffas. Låt oss titta litet närmare på denna plötsliga hjärtnupenhet, och vad som kan ligga bakom mina krav.

1. I **regeringsformen från 1809** anges tryckfrihet och

yttrandefrihet vara "varje svensk mans rättighet, att utan några av den offentliga makten i förväg laga hinder utgiva skrifter och uttala sig fritt, och att icke i annat fall kunna därför straffas, än om dettas innehåll strider mot tydlig lag given, att bevara allmänt lugn och utan att återhålla allmän upplysning."

Detta är de enda förbehåll som ges. Men från 1980 har det bedrivits ett systematiskt arbete, att med lagliga medel beröva kämpande patrioter deras frihet och deras försörjning genom att manipulera grundlagen. Sedan har man kunnat döma till fängelse och avskedanden från anställningar. Exempelvis Rolf Pettersson, Kenneth Granberg, Thomas Wallin, Leif Zeilon, Jerker Magnusson, Anders Fredriksson m.fl. Deras enda bevekelsegrund har varit kärleken till fosterlandet. De brott, som har begåtts, har begåtts av politikerna.

2. I Sverige infördes rätt till s k konsultativ folkomröstning år 1922. Detta innebär, att folkomröstning skall ske i en offentlig angelägenhet av stor betydelse, varvid alla röstberättigade direkt skall få ge sin mening tillkänna. I Sverige skall omröstningen vara konsultativ d.v.s. fungera som rådgivande opinionsyttring. I andra länder som t ex Schweiz har man decisiva omröstningar d.v.s. som är avgörande för frågans lösning. Vi har inte sett till någon konsultativ folkomröstning enligt lagen i denna för oss alla livsviktiga fråga, invandrarfrågan. Följdaktligen är detta ett brott, som begåtts av politikerna. Undanhållande av laglig rätt.

3. Definitionen på en nation är en statsbildning med gemensam kultur, gemensam etnisk bakgrund, historia, språk och religion. Denna definition kan man finna i alla svenska uppslagsverk under 60 och 70-talen och den är

en självklarhet för vår fortsatta existens. Men den har helt nonchalerats av politikerna. Detta är ett brott av sådan storlek att till och med spioneri och mord kan betraktas som bagatell- brott i jämförelse.

4. I dag är ca 70% invandrare i Rinkeby och ca 50% i Tensta. Det är två av Sveriges mest invandratäta förorter. Svenskarna, som är kvar lägger hela skulden på politikerna för de problem, som uppstått. Bara var tionde barn i skolorna har svenska som modersmål. "Politikerna kommer aldrig hit," säger man i Rinkeby. "De sitter i Stadshuset och gör sitt yttersta för att inte se vad som händer i området. Problemen, som uppstår för både svenskar och invandrare bryr de sig inte ett dugg om", svarar man i en enkät i Rinkeby -Tensta.

Frågan för oss nationalister är: har vi anledning att tro, att politikerna skulle uppföra sig annorlunda, om detta förhållande 70% utlänningar gällde hela riket? Man kan då inte bara gömma sig i stadshuset eller i riksdags-huset. Det skulle inte folk finna sig i. Kommer man då att fly till utlandet efter vad man ställt till med? Eller skall de ansvariga och pådrivande politikerna straffas innan det har hunnit gå så långt? Det är det som är frågan. Det hela är en fråga om brott av oanade dimensioner. Skall man förespegla bestraffningar redan idag? Jag anser, att det är riktigare att deklarerat vår inställning i god tid- innan det blir definitivt för sent. Politikerna vet då vad de kan vänta sig och förhoppningsvis anstränger sig att tänka efter före.

Ur SD Bulletin mars 1988:

Sverigedemokrati

En förutsättning för att demokratin skall fungera tillfredsställande i ett land är att befolkningssammansättningen i detta land är homogen, etniskt och kulturellt.

Ett land med en mängd olika intressegrupper kan omöjligt fortsätta att vara eller utvecklas till en demokratisk folkhemsnation, eftersom många av de olika intressegrupperna kommer att känna sig' förtryckta och åsidosatta inom ett flertal olika områden. Att alla etniska minoriteter skall få bestämma och påverka lika mycket är en utopi som snart skulle leda till anarki, vilken i sin tur skulle leda till diktatur, eftersom människor av ren pragmatism och egenlystighet hellre lever i en totalitär stat än i ett flumliberalt, anarkistiskt samhälle med normupplösning och laglöshet som främsta kännetecken. Detta är dock ett synnerligen otrevligt val, eftersom en totalitär stat innebär en mängd andra nackdelar.

Alternativet till ett flumliberalt, mångkulturellt samhälle eller ett totalitärt samhälle är den demokratiska nationalismen. En demokratisk nationalist in- ser att endast ett

homogent samhälle (etniskt och kulturellt) kan upprätthålla demokratin.

Demokrati innebär ju som bekant inte bara att man slänger en lapp i en låda vart tredje år. Demokrati är också rättssäkerhet, trygghet och folkhemsanda. Det är mycket enkelt att förstå hur totalt omöjligt det är att bygga en demokratisk folkhemsstat baserad på en mängd olika kulturer och religioner när man studerar dagens USA.

Jämför man städer i USA med varandra som har lika stor befolkning men som skiljer sig åt i det avseendet att en del städer har en homogen befolkning (etniskt och kulturellt) och andra städer en mycket blandad befolkning så är

Medlemsbulletin
Är du medlem i Sverigedemokraterna? Om du vill bli medlem, eller om du vill förnya ditt medlemskap, fyll i detta formulär och skicka det till oss. Vi kommer att skicka dig ett medlemskort och ett medlemsbevis. Om du vill bli medlem, eller om du vill förnya ditt medlemskap, fyll i detta formulär och skicka det till oss. Vi kommer att skicka dig ett medlemskort och ett medlemsbevis.
Hur många röster kastar du? Välj ett svar: 1. En röst, 2. Två röster, 3. Tre röster, 4. Fyra röster, 5. Fem röster, 6. Sex röster, 7. Sju röster, 8. Åtta röster, 9. Nio röster, 10. Tio röster.
Stöd Sverigedemokraternas valfond! Postgiro 23 45 65 - 0. Mark talongen "Valfonden"

det så gott som alltid en enorm skillnad vad gäller kriminalitet i dess olika former, självmordsfrekvens, befolkningens fysiska och psykiska hälsa osv. I de förhållandevis homogena städerna är folkhälsan, självmorden, kriminaliteten osv på en någorlunda låg nivå. I de mångkulturella städerna är däremot situationen betydligt värre inom de här områdena. Otryggheten och den sociala oro lär mångdubbelt större i dessa städer. Man kan också se hur mångkulturella stater som Libanon ruttnar inombords, och därigenom försvagas både mot de yttre och inre fiender vilket lett till det totala kaos som råder i dagens Libanon. Libanon är också ett praktexempel på hur en yttre fiende använder sig av den gamla metoden "söndra och härska", dvs att spela ut avvikande grupper mot varandra. I ett homogent Libanon kulturellt och religiöst skulle aldrig det tragiska skådespel som pågår kunnat uppstå. Att säga att man är för ett homogent samhälle innebär givetvis inte att man föraktar och nedvärderar andra länders och folks kulturer. Problemen med extremt mångkulturella samhällen bottnar i det faktum att det finns fyra alternativ välja på.

1. Ursprungsbefolkningen kapitulerar totalt inför de nya och främmande "kulturimpulserna".

2. Immigranterna anpassar sig totalt till det nya landets kultur och sedvänjor.

3. Ett samhälle skapas där en mängd olika folk har egna lagar, kulturer, religioner etc. I realiteten skulle det inte finnas en lagbok och en regering, utan flera.

4. En fusion uppstår där alla de olika folkslagen blandar sig med varandra både bildligt och bokstavligt så det till slut finns vare sig ursprungsbefolkning eller några avvikande kulturer. Internationalisternas dröm går i uppfyllelse när alla gränser både bildligt och bokstavligt är borta.

Om vi går igenom de här alternativen så är alla vederbärdiga. Varför då undrar kanske en hjärntvättad internationalist? Jo!:

1. I de länder där ursprungsbefolkningen har kapitulerat totalt inför immigranternas "kulturberikning" har de också förtryckts i olika former utan undantag.

2. Att immigranterna skall ge upp hela sin kulturella lade bakgrund och helt underkasta sig det nya landets sedvänjor är givetvis inget ideal och dessutom en praktisk omöj-

lighet i en demokrati.

3. Att alla folkgrupper skulle stifta egna lagar och förordningar skulle leda till ett fruktansvärt kaos inom alla upptänkliga områden, dvs till totalitär anarki. Dessutom skulle givetvis större invandrargrupper med tiden kunna ställa större krav på makt än vad de små invandrargrupperna skulle kunna göra. Vilket skulle innebära att de små invandrargrupperna skulle känna sig diskriminerade i förhållande till de större. Endast de mest extrema internationalisterna förespråkar ett sådant samhälle.

4. Fjärde punkten är det mest vansinniga alternativet. Både romarna och grekerna lockades in i ett sådant fördärligt tänkande som detta innebar. Dessa kulturfolk försvann både som folk och som kulturbärare. "Kulturberikningen" i hjärtat av det romerska riket dvs Italien och framför allt området runt och i Rom ledde till en total kollaps och det tog flera hundra år innan det vi idag kallar Italien återhämtade sig politiskt, kulturellt osv. Dock utan att ens vara i närheten av sin forna kraft och makt. Samma sak gäller för de gamla grekerna, vars välld föll ihop som ett korthus p.g.a. de internationalistiska idéer som likt en varböld fick grepp om bl a Alexander den store. En totalt internationalistisk värld skulle leda till ett andligt mörker som världen senare aldrig skulle kunna ta sig ur.

Låt de gamla grekerna och romarnas öden bli en läxa för framtiden. Gör vi kulturmedvetna svenska patrioter ingenting åt den s k "utveckling" som pågår just nu så går vi in i en mycket mörk tidsålder. Vi som är Sverigedemokrater måste förhindra den totalt vansinniga omvandling som vårt land genomgår just nu. Galna internationalistiska extremister av både marxistisk och flumliberal typ kommer om vi inte stoppar dem inom en mycket snar framtida skapa ett samhälle som inte ens Dante Alighieri kunnat drömma om. Alternativet till den mångkulturella mardrömsamhället är den demokratiska nationalismen.

Ur SD Bulletin augusti 1989:

Sverigedemokraternas presskonferens

Den presskonferens som Sverigedemokraterna utlyste visade svenska massmedia och etablerade politiker att vi är ett seriöst, kraftfullt alternativ som målmedvetet arbetar för att rädda vårt land från fortsatt vanstyre. Sverigedemokraterna visade också -att vi är ett parti som inte backar när det stormar lite utan vi kommer hela tiden förklara att vår politik är den rätta medicinen för sveriges ohälsa.

Inte mindre än sjutton journalister hade makat sig ända fram till Medborgarhuset i Stockholm sal 302 där vår presskonferens ägde rum.

Anders Klarström inledde konferensen med att redogöra för innehållet i Sverigedemokraternas partiprogram. Han

berättade vidare om partiets aktiviteter, expansion och nybildade kommunföreningar samt beskrev vad som hänt i samband med att Ola Sundberg blev avskedad. Journalisterna lyssnade intresserat och när det blev dags för frågor svarade Anders Klarström utförligt och tydligt på alla frågor. Den grekiske författaren Teodor Kallifatides försökte jämföra SD med nazisterna i Tyskland på 30-talet, men efter Klarströms uttömmande svar lämnade Kallifatides lokalen, besviken över att han inte fick Klarström på fall.

När Aktuellt samma kväll i sin 21-sändning redogjorde för Kallifatides besök blev det som vanligt en vinklad smörja där Klarströms svar på Kallifatides fråga klipptes bort. Och pressen var inte ett spår bättre. Dagens Nyheter skrev den 3 augusti en artikel som gav ett något förvirrat intryck. Redan i rubriken påstod man att Klarström sagt att "invandrare är ett onaturligt inslag" trots att Klarström i själva verket talade om det stora antalet invandrare och inte om invandrare i allmänhet.

Det övriga innehållet var ett hopkok av information som journalisten fått från alla möjliga håll utom från oss. Han hade inte ens bemödat sig att fråga oss vad som är rätt eller fel av de uppgifter han erhållit. DN:s journalist förstod heller inte vad Klarström sade eller vad som stod att läsa i klartext i partiprogrammet. Han skrev att Klarström "möjligen kan godta landets drottning som invandrare". Denna fantastiska mening framfördes sedan av Bertil Torekull i Svenska Dagbladet såsom varande en sanning. "Han kunde på sin höjd sträcka sig till att välkomna den invandrade drottningen som fullvärdig medborgare. Vad är egentligen på gång?", skrev Torekull. Expressens artikel gick i samma stil men handlade trots allt mer om det som framfördes på presskonferensen. Precis som i DN hade man valt en rubriksättning som skulle föreställa ett citat från mötet, vilket det inte var. Däremot är det riktigt att Klarström med fasthet markerade att kräk som narkotikaförbrytare och våldsbrottslingar skall omhändertas mer effektivt än hittills av polis och myndigheter. Expressens artikel var trots den negativa tonen relativt korrekt.

Den stora uppmärksamheten kring vår presskonferens och vårt nya partiprogram gjorde att Sivert Öholm bjöd in

Sverigedemokraterna till sitt Nattcafé på torsdagkvällen.

För att glädja Sverigedemokraternas representanter hade Sivert Öholm släpat in folkpartisterna Lotta Edholm och Ingrid Segerstedt-Wiberg. -

(Öholm är själv folkpartist). Nu hade han hoppats att Lotta och Ingrid skulle göra mos av "nynazisterna", som de båda sverigedemokraterna kallades i Nattcafés förhandsvinjett. Det visade sig emellertid att sverigedemokraternas representanter klarade sig utmärkt och med hänsyn till deras ovana att ställa upp i sådana här sammanhang var deras insats beundransvärd. Bara en gång blev de ställda. Det var när Ingrid Segerstedt-Wiberg framförde att en medlem skickar pengar till Leif Zeilon varje gång hon skriver "proffstyckarartiklar". Varken Sundberg eller Klarström förstod vad hon talade om och efteråt visade det sig att hon inte själv visste vad hon talade om. Den person som hade skickat bidrag hade (naturligtvis) skickat pengarna till partiet, (han hade skickat kopior på kvittan avseende postgiro) men ISW ansåg att SD och Zeilon var samma sak. Det kan ju ha varit ett försök att smutskasta Zeilon, men dagen efter bad hon Zeilon om ursäkt. Hon fortsatte emellertid att bekyra sig över --att det finns människor som skickar pengar till SD varje gång hon "försvarar den generösa flyktingpolitiken". I övrigt blev våra representanter intervjuade av såväl lokalradiostationer och diverse tidningar.

SD har gjort entré och visat att vi är ett alternativ. Vi måste dock vara beredda på diverse kampanjer från massmedia och politiker.

Ur SD Bulletinen juni/juli 1990:

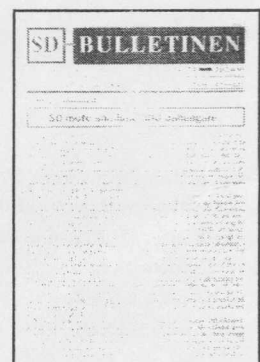
SD-möte samlade 300 anhängare

Sverigedemokraterna hade kallat till stormöte den 2 juni i Stockholm. Efter veckor av anklagelser från massmedia mot oss skulle vi äntligen få tillfälle att öppet och sakligt bemöta dessa. Även massmedia var välkomna till detta möte. Över 300 medlemmar kom till entrén och visade att vi är ett alternativ. Vi måste dock vara beredda på diverse kampanjer från massmedia och politiker.

Mötet blev därmed det största nationella mötet som hållits i modern tid. Massmedia valde att inte komma, med några enstaka undantag. Kanske hade de dåligt samvete och inte vågade stå till svars för alla de lögnor man framfort under

längre tid. När Katarina Kyrka i Stockholm brann ned försökte tidningen Expressen skjuta skulden på "flyktingmotståndare".

Rekordet slogs av Expressen som släppte fram en mytoman, en känd psykiskt sjuk människa, som påstod att Sverigedemokraterna låg bakom den senaste tidens attacker mot baracker bebodda av asylsökande. Expressen citerade mannens

påstående utan att först ha kontaktat SD för att kontrollera om uppgifterna var riktiga. Expressen, som i alla sammanhang förespråkar internationalism av värsta slag, såg här ett tillfälle att smutskasta en organisation vars argument man inte rår på. Det är viktigt att veta att journalisterna på Expressen, liksom på de flesta stora tidningar, i huvudsak är extremliberaler, socialister eller i och internationallister. De saknar ofta verklighetsuppfattning och är allt för ofta djupt ohederliga.

Till Sverigedemokraternas arkiv har under den senaste tiden flutit in mängder av pressklipp om SD. Vi kan dra ut vilket pressklipp som helst ur högen och där finna att det innehåller direkta lögnar och felaktigheter om oss. Man frågar sig irriterat och något uppgivet, varför är det så här? Varför kan inte svenska journalister hålla sig till sanningen? Svaret är följande: De skriver det som de tror är sant. De bygger ofta sina artiklar på rykten eller uppgifter i andra och tredje hand i stället för att gå direkt till källan. Kort sagt: de är mycket dåliga journalister.

De som valde att komma till mötet var Dagens Nyheter, Aftonbladet, Svenska Dagbladet och Arbetaren. Dagens Nyheter och Aftonbladet gick redan före pausen. Svenska Dagbladet var närvarande under hela mötet och tog även flera bilder, men ingen av dessa tidningar skrev ett enda ord om mötet, trots att det borde vara både ett allmänintresse och ett

nyhetsintresse att rapportera därifrån, inte minst med anledning av alla de skrivelser som berört invandringspolitiken, men även de anklagelser som riktats mot SD.

Anledningen till att dessa tidningar inte rapporterade från mötet var följande: mötessalen var fullpackad med över 300 personer. Alla närvarande uppträdde städat och korrekt. Allt som sades var sant och förankrat hos folket

Bilden av SD som ett seriöst arbetande politiskt parti vill man inte ge folk. Då skulle ytterligare tusentals människor snabbt ansluta sig till oss. Pressen finner det därför bättre att försöka tiga ihjäl oss. Det kommer emellertid inte att lyckas.

Mötet inleddes av Ronny Boström, talesman för SD-Värgårda, som förklarade bakgrunden till mötet och sedan blev det tal av Ola Sundberg. Ola varnade bl.a. för EG-anslutning. Sedan blev det sång av SD-duon och tal av Sven Davidsson. Hans tal innehöll bl.a. angrepp på den slappa kriminallagstiftningen. Därefter blev det underhållning av Ola Sundberg och slutligen tal av Anders Klarström, som angrep det politiska etablissemangen i sin helhet.

Ur SD Bulletinen december 1992:

SD-möte den 29 november i Stockholm

Dagen innan Karl XII manifestationerna skulle SD Sthlm hålla möte i medborgarhuset i Stockholm. SD hade månader i förväg bokat in en hörsal i medborgarhuset och kallelser hade som bekant utgått både i form av bulletin och flygblad. Veckan som föregick ovan nämnda datum hade i media präglats av feta rubriker rörande Ahmed Ramis antisionistiska världskongress och omkullvälta gravstenar på judiska begravningsplatser. Anna Lindh -barrikadflicka från -68 som gjort karriär genom SSU och nu blivit borgarråd i Stockholm såg sin chans. Nu kunde man klämma åt motståndarna till hennes internationella ideer.

Kl 13.00 hade c.a. 200 personer samlats i medborgarhusets trapphus och c.a. 40 anarkister utanför samt massmedia. Runt omkring medborgarhuset befann sig även en hel del SD:are som inte hade någon lust att kliva förbi pöbeln och massmedias kameror. Anders Klarström upplyste patrioterna om läget Och om vad vi ansåg om politikernas "demokratiska" agerande. Trots situationen rådde en mycket god gemenskap och stämning bland de församlade, ja kanske det rentav stärkte oss ytterligare att maktavarna agerat som de gjort. I trapphuset kom "journalisten" Anna-lena Lodenius in smygande (vars hela karriär bygger på smutskastande av nationella). Stora ovationer tillkom när en aktivist visade henne vägen ut.

Polisen ville att vi skulle lämna byggnaden bakvägen för att slippa konfrontation med anarkisterna. Så skedde och några gick åt spridda håll medan c.a. 70 personer blev lotsade av polisen mot Södra station. På vägen dit kom de förut nämnda anarkis-

terna springande efter oss vilket polisen stoppade upp, men en grupp på 15 sprang runt några kvarter för att möta oss längre fram. Polisen hade lite dålig kontroll på läget och vi stod då med 15 ynkliga anarkister försedda med diverse tillhyggen framför oss. Kanske hade de trott att patrioterna skulle låta sig skrämmas av dem, eller också hade de räknat med att polisen skulle stå emellan så att de slapp en riktig konfrontation med oss. För de såg ganska snopna ut när inga poliser fanns emellan.

En samling på 70 nationalister började röra sig mot dem samtidigt som poliser strömmade in från sidan till undsättning. Dagens händelser avslutades med att polisen ansåg sig nöjda med vårt uppträdande medan de var missnöjda med anarkisternas, vilka de gripit att antal av. (Bland de gripna fanns en viss Peter Karlsson, eller Andreas Carlgren som han egentligen heter. Carlgren är numera anställd på eXpo och skriver också i Aftonbladet och Expressen, ofta tillsammans med sin flickvän som även hon är en politisk återfallsförbrytare av rang/ red anm 2001).

December 1992

I DENNA BULLETIN:

VAD HÄNDE PÅ KARL XII DAGEN?

VAD HÄNDE PÅ MÖTET DEN 29/11?

HAR DU INTE FÖRNYAT MEDLEMSAVGIFTEN? NU ÄR DET HOG TID ATT GÖRA DET!

1992 blev ett organisationsmöte och upplösningens år inför valet 1994. Se nu till att du inte missar detta år i nationalisternas historia. Det blir ett viktigt år för de som betalar sin medlemsavgift innan 1 februari 2001. Pris: 25.00 SEK + 2

Ur SD Bulletin oktober 1993:

Succé

Den nionde oktober anordnade Sverigedemokraterna två manifestationer i västsverige. Det var två möten som ägde rum i Trollhättan och Göteborg. Klockan tio på lördagsmorgonen började bussarna ifrån Stockholm, Skåne och Småland rulla. Mötet i Trollhättan var ett antivåldsmöte, en protest mot det ökade våldet i samhället. Nära 400 hundra personer dök upp i ösregnet. Klarström talade ifrån en lastbil med en ny banderoll med texten "Sverige åt svenskarna, Sverigedemokraterna" framför sig. Framför Klarström stod det en rad med ca 40 fanbärare.

Mötet var mycket lyckat trots det ständiga regnet. Tyvärr så visade massmedia sin falska sida igen. Enligt vissa medier var vi endast 150 personer. Det är skrattretande hur dåliga journalisterna måste vara på att räkna. Var man än vände sig i medierna så var det alltid olika siffror. Med ett lyckat möte i tankarna så började vi vår resa mot Göteborg. Det var en mäktig syn när det kom grupper på 100 personer efter varandra gående i två led mot Götaplatsen. Högst upp på Götaplatsen hade 30 st fanbärare ställt upp sig. Innanför valvet befann sig 8 st. trumslagare utom synhåll för den väntande skaran anhängare. Mötet samlade ca 700 -800 personer. På given signal började virveltrummorna ljuda, därefter följde pukornas tunga slag. Trumslagarna började vandra ner för trapporna till avsatsen där de stannade upp. Därefter började de vandra ner för trapporna medan fanbärarna följde efter. När trumslagarna kom ner under den blå-gula banderollen stannade de upp. Strax bakom ställde fanbärarna upp sig. Efter att mötet pågått ett tag steg alla fanbärare fram på given signal. Konferencier var Mats Tolgén ifrån Småland. Som första talare uppträdde Tina Hallgren- Bengtsson. Hon höll ett uppskattat tal. Efter att hon hade talat började trummorna ljuda som en introduktion till Anders Klarström. Anders höll ett mycket uppskattat tal där han bl a berättade att ett pass utfärdat av dagens landsförrädiska regering inte betydde mycket i våra ögon. Samtidigt som han berättade att det var enkelt att upphäva det rev han sönder ett pass i åskådarnas ögon. Denna handling fick folket att jubla. Efter talet dånade du gamla du fria ur högtalarna samtidigt som de trettio fanorna vajade för vinden. Samtidigt lös 40 facklor upp scenen burna av utvalda fackelbärare. Ute i publiken fanns det fullt av facklor som höjdes i skyn när nationalsång- en ljud högt över

Götaplatsen.

Efter mötet åkte ca 300 personer till en festlokal hyrd av SD-GBG. Där spelade en nationell grupp covers varvat med egna låtar. Klockan två på natten började folket dra sig hemåt och bussarna mot Stockholm återvände efter en lyckad dag.

Torsdagen den 14:e var Sverigedemokraterna inbjudna till debatt i Svar Direkt. Dock ej Anders Klarström. Anledningen till

detta var att Hagge Geigert än en gång var för feg för att möta Anders i en direktsänd debatt. Tre stycken från Sverigedemokraterna; Lars Emanuelsson (GBG), Anders Fredner (Halland) och Solvig Westerlund (GBG) åkte till studion. På den nationella fronten fanns även Lars Hulthén från 30 november-föreningen. I studion befann sig även en salig blandning av kommunister, syndikalister, anarkister, liberalister, invandrare och annat sverigefientligt patask. I mitten av studion fick, förutom Siwert Öholm, Lars Emanuelsson, Frank Orton och en kommunist ta plats. Nämnas kan är att sistnämnda person, Mia Halvarsdotter, var med i Malmö när Elevkampanjen startade kravaller. Uppe på debattläktaren satt alla motståndare. Bakom Siwert Öholm vid åskådarläktaren satt de tre andra nationella strategiskt placerade så att Öholm inte kunde se deras försök att försvara SD. Anders Fredner fick dock ordet en gång och Lars Emanuelsson försvarade SD:s heder med näbbar och klor vid dom tillfällen han fick ordet. Nämnas kan är att en medlem i Stockholm ringde in och klagade på att SD inte fick försvara sig. Följande ordväxling utspelades mellan honom och receptionisten: SD: "Hej! Jag skulle vilja klaga på en sak." Svar D: "Vill du klaga på att SD inte fick ordet?" SD: "Ja!" Svar D: "Du är inte den första som ringer." I bakgrunden kunde flertalet telefoner höras ringa. Konstateras kan är att allt är som vanligt. Vi blir allt starkare och motståndarna allt svagare.

Ur SD Bulletin Januari 1994:

Vid soppköket

På självaste julafton kunde man läsa följande på DN:s ledarsida: "Bli inte förvånad om svenskar som idag bor i radhus och kör Volvo kornmer att stå vid soppkök hos Frälsningsarmen på julafton om fem sex år. Vår välfärdsstat förmår inte betala sina kostnader" och vidare "Vid sidan av dessa är de flesta svenskers

samhällsproblem små." I vårt östra grannland är köerna hos Frälsningsarmen redan ett faktum. Det har t.o.m. talats om svält vilket har resulterat i hjälpsändningar från mer välbeställda landsändar, bl. a. från det svensktalande Åland. Tanken svindlar, kommer vi att få uppleva samma sak i Sverige före

sekelskiftet? Mattransporter från Skåne och Västergötland till utblotta de människor i våra storstäder?

När flumliberalismens ledande organ i Sverige talar så rakt på sak finns det nog anledning att lyssna och begrunda och börja räkna med en dylik utveckling. Många gånger har vi nationalister ställt oss frågan när svensken ska vakna upp ur sin dvala? Blir det vid Frälsningsarmens soppkök? Ska det verkligen behöva gå så långt innan han vaknar? Varningen och larmsignaler har ljudit tätt under senare år. Vi nationalister har blåst i Gjallarhornet i många års tid för att varna. Visserligen har massmedia gjort allt för att söva, manipulera, desinformera och hetsa mot oss. Detta dög tidigare som en förklaring till Svenssons passivitet men det gör det inte längre och någon ursäkt har det aldrig varit. Det fanns en tid när allt som stod i tidningen uppfattades som sant men det förtroendet har journalisterna för länge sen ljutit bort. Så man undrar faktiskt vad Herr och Fru Svensk kommer att säga där vid soppköket 1999? Vi visste inte. Vi blev lurade. Vi trodde inte detta var möjligt. Sådana påståenden måste då avvisas som uppenbart orimliga. Kommer man egentligen att kunna tycka synd om dessa passiva och fega människor om detta blir verklighet?

Personligen måste jag svara nej på den frågan. Barnen kommer det att vara synd om. Deras framtid är då mycket osäker. Men föräldrarna som tillåtit politikerna att skänka bort både land och välstånd till främlingar, som hukat och tigit när landets öde stod på spel, som bara sett till sig själva och sin egen bekvämlighet, som passivt åsett förfallet i landet utan att lyfta ett finger. Dem är det förbanne mig inte synd om. Där vid soppköket kommer svenskarna att på ett brutalt sätt få lära sig många saker. T. ex. att man inte kan delegera sitt medborgaransvar till någon annan, eller som så många gjort, strunta i politiken. Vidare att det inte finns någon "ångervecka" när det gäller rätten till sitt eget land. Det man en gång skänkt bort kan man inte kräva åter. Detsamma gäller välståndet.

Herr och Fru Svensk kommer inte att köa med svenskar enbart. Nej! I landets soppköer kommer det, att talas 120 olika språk - minst. Personer som många gånger inte bidragit med ett dyft till välståndet men som med entusiasm varit med om att ta del av det.

Man frågar sig oroligt hur de kommer att reagera när de inser att sötebrödsdagarna är över. Knappast

lika lugnt och stillsamt som svenskarna. Man kan mistänka att våra kulturberikare därför kommer att favoriseras in i det sista.

Redan i dag ser vi att de bostadslösa och de som erhåller välgörenhet är i mycket låg grad tillhör den homogent svenska delen av befolkningen.

Om detta fortsätter kommer vi att stå på randen till ett inbördeskrig. Men det finns hopp än och kanske är 1994 ett avgörande år och sista chansen att leda in utvecklingen på rätt spår. Sedan dröjer det till 1998 p.g.a. ändring till 4-års perioder och då kanske, det redan är verklighet som jag nyss skisserade. Vi nationalister kommer visserligen aldrig ge upp kampen för ett svenskt Sverige men utgångsläget för en nationell restauration försämrar hela tiden och ju djupare man sjunker desto mer kraft och arbete krävs det för att ta sig upp igen. Ju mer tiden lider desto mer drastiska åtgärder kommer att behövas vidtas den dagen vi Sverigedemokrater får inflytande över svensk politik.

Vi är beredda att vidta de åtgärder som krävs, ty vi kommer att handla i nationellt nödvärnen nödvärnssituation finns det inte plats för moral-filosofiska subtiliteter, då gäller det bara att överleva.

-Leve
Fosterlandet!-

Ur SD Bulletinen november 1994:

Moder Svea är död!

Till slut har de internationalistiska bödlarna, efter mycket krangel och tjafs fått ordning på giljotinen och på söndagskvällen den 13/11 lät de bilen falla, rakt över nacken på vår högt älskade Moder Svea som skrikande på knä tvingats, inför alla sina söner och döttrar, att sticka in huvudet i den anordning, som kort därefter skiljer huvudet från hennes välhållna lekamen.

Det livsuppehållande blodet forsar ner över den flätade korgen, där hennes huvud håller på att slitas i stycken av de rabiessmittade byrackor som fyller hela borggården. De har länge ylat ut sitt begär efter Moder Sveas varma, ädla blod, så nu gäller det att hugga in på denna läckerbit, det är inte ofta det bjuds så frikostigt på sådana delikatesser. Men hur skall denna lilla munsbit kunna mätta alla de glupska käftar, som nu till sin förtvivlan har upptäckt att Moder Svea inte på långt när kommer att räcka till alla.

Snart återstår bara skelettet och stenläggningen är fullständigt renslickad från blod, men långt ifrån alla är belåtna. De byrackor som inget fått ger sig nu på de andra byrackorna, som var först på plats och som nu har fyllt sina giriga bukar med de finaste bitarna av Moder Svea och nu är proppmätta, dästa och helt försvarslösa mot alla andra utsvultna byrackorna, som fullkomligt vråker sig över allt som är ätbart. De sliter varandra i stycken, de attackerar till och med de äckliga öronlösa bödlar som tagit sin tillflykt högst upp i giljotinen, och deras fullständigt hysteriska attacker får den ene äcklige öronlöse bödeln Ingvar att tappa balansen och med ett fruktansvärt skrik - Jag heter Ingvar - falla ner till de glupska bestarna.

Han får en mycket värre död än Moder Svea, han slits levande i stycken av bestarnas knivskarpar käftar. Han vrålar ut sin dödsångest, medan några av bestarna med vilda språng försöker komma åt den andre äcklige öronlöse bödeln Carl. Han sitter tvärs över giljotinens överliggare med benen så högt upp som möjligt för att bestarna inte skall nå honom. Men till slut hoppar den störste besten av dem alla med ett jättesprång

upp, och hugger den äcklige öronlöse bödeln Carl, mitt i skrevet och rycker ner honom till den fullständigt sönderslitne äcklige öronlöse bödeln Ingvar, och byrackorna, som får sig ytterligare en munsbit när den äcklige öronlöse bödeln Carl, störtar ner från giljotinen med ett annat lika fruktansvärt skrik, (fy, vilken rödgrön röra!) och går samma rättvisa öde tillmötes som den äcklige öronlöse bödeln Ingvar. Till slut när alla har ätit upp varandra, och lugnet åter har lagt sig över borggården och man ser sig omkring, sitter den största byrackan av dem alla, helt ensam, uppsvullen och blodsprängd högst upp på en gigantisk illaluktande brun hög.

Sensmoral 1: Folket har lyssnat på politikerna - men politikerna har inte lyssnat på folket, då de tydligen inte har några öron, utan bara en stor käft som går och går tills de får sin vilja igenom.

Sensmoral 2: Deras förräderi kommer att straffa sig med ett öde värre än döden.

Sensmoral 3: Den Europeiska Unionen kommer på sikt troligen att leda till omfattande inre oroligheter, kanske leder det till utbrottet av det 3:e världskriget, det som blir kvar av Europa efter detta krig blir bara skit.

(Observera att detta är satir, och ursäktat det grova språket, men medge att det vore ett passande öde för de landsförrädare historien handlar om).

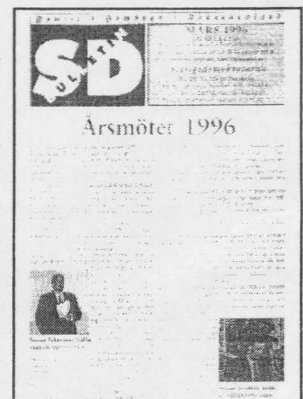

Ur SD Bulletinen mars 1996:

Sincari - stanna i Turkiet

Åsele - Så har ännu en grupp bluffmakare avslöjats! En av åsiktsmonopolets metoder för att hjärntvätta svenskarna till likriktade åsikter i invandringsfrågan är att välja ut ett utvisningsfall och ge detta maximal uppmärksamhet. Genom tårdrypande reportage dag efter dag i press, radio och TV har vi kunnat se de stackars svårt förföljda kurdernas hopplösa kamp mot de hårda, främlingsfientliga myndigheterna. Så får man mindre politiskt medvetna Svenskar att gå runt med illusionen att "Blomman är minsann en rättskaffens man." Och: "Socialdemokraterna är Inte så dåliga vad det gäller flyktingpolitiken när allt kommer omkring."

Ack, ja. Media har bedrivit klappjakt och så fort något utvisningsfall varit aktuellt snyftat värre än någonsin sista halvåret. Men Åselefallet har som sagt varit det i särklass mest genom snyftade fallet när det gäller utvisning av snyltgäster vi hittills har kunnat konstatera. Men så kom då sanningen fram. Ja, den tystades givetvis ner så mycket det

gick. Rapport hade gjort en närmare granskning. Kurdernas advokat hade nämligen som huvudpunkt i sitt åberopande av kurdfamiljens flyktingstatus att det förekommit en annons i en turkisk dagstidning där familjen stått på en dödslista. Men när Rapport åkte ner till Turkiet och studerade saken närmare, upptäckte man att annonsen inte alls förekommit i denna tidning. Det rörde sig om en förfälskning!

Kan man inte säga att SD slår huvudet på spiken när vi använder uttrycket "Bluffmakare -åk hem!"? Vissa kanske tycker att ett sådant uttryck låter lite hårt, men vi kallar bara saker och ting vid deras rätta namn! Typiskt är att detta fall som varit flyktingsnyftarnas huvudslagnummer och inte kunnat ges tillräcklig uppmärksamhet nu för tillfället inte verkar vara så intressant. Med undantag av Rapport så var det inte många medier som ville omnämna dessa nya omständigheter. Så är det att leva i internationallisternas låtsasdemokrati. Media är ju medveten om att det finns ett starkt flyktingmotstånd, inte minst bland arbetare. Därför fokuserar man gärna flyktingfrågan på ett sådant sätt att det framstår som om Blomman, den gamle hederlige metallordföranden, är en folkets man. Lite "fy på dig, din elake rasist" då och då och dumma Svenskar kommer att tro, att man kan rösta på Socialdemokraterna för en "stram" flyktingpolitik. En billig, men effektiv bluff.

Som Stikkan Andersson en gång sa: "Folk är inte så dumma som man tror, de är mycket dummare". Så har Göran Persson blivit ny statsminister och det är på ett sätt inte så bra. Med samma argumentation som Blomman så kan vi se att samma Sverigefientliga politik som tidigare kommer att bedrivas, men Persson har en helt annan image än Ingvar Carlsson, för att inte tala om Mona Sahlin. I Perssons fall är bockfoten bättre dold. Men den finns allt där och nu är det upp till oss i SD att avslöja för svenskarna hur den ser ut. Och vi gör klokt i att hålla samman och satsa

allt på SD nu så att Persson kan efterträdas 1998 av en betydligt mer ansvarskännande man på posten. Nämligen: Mikael Jansson!

Nya Moskées och annat... Det byggs för fullt i Sverige! Men inte är det nya skolor, ålderdomshem eller sjukhus, vilket så väl skulle behövas. Och det är definitivt inte nya regementen i den av våra politiker bestämda försvarsnedläggelsens tidevarv. Nej, det är Moskées. I Uppsala är en stor ny Moské på gång, i Örebro, Gävle, Trollhättan, Göteborg, Fittja och inte minst på Södermalm i Stockholm likaså. På sistnämnda plats består befolkningen till rätt stor del av vänsterfolk. Inte minst av den vedervärdiga typen som etablerat sig i samhället, skaffat god inkomst (gärna som lärare eller journalist) men ändå någonstans behållit sina gamla flummiga -världsförbättrarideal.

En representant för denna grupp deltog i TV-programmet "Mänskligt" nyligen. Och hon menade att "Det är visst inte några problem med att bygga en moské här i Stockholm. Men just på Södermalm kan det bli lite trångt." Exakt så brukar det låta från sådana som henne. Man kan ju inte erkänna hur fel man haft i allt man tänkt. Men verkligheten blir inte så trevlig när deras åsikter skall realiseras, inte ens för dem själva. Tänk, allt detta överklasslödder. De moraliserar åt oss i invandrarfrågan och även när det gäller EU. Och de röstar på sina Moderater eller sitt (tack och lov) krympande Folkparti. Men när effekterna av det helvete dessa egoister skapar åt oss råkar krypa dem lite för nära. Då faller fasaden i bitar och de står där i all sin feghet och skröplighet. SD skulle väl kunna starta en namninsamling och kräva att t ex. 10000 rumänska zigenare omedelbart placerades i Djursholm eller varför inte i specialbyggda baracker på Mynttorget mellan riksdagshuset och Kungliga slottet? Kanske skulle förändringens tid till sist då inträda?

Ur SD Bulletinen januari/februari 1998:

Skördetid

Det är skördetid i Sverige, men det är ingen ljuv skörd utan en bitter skörd. Det är etablissemangets sådd, en draksådd som nu drabbar det svenska folket. Man har sått kravlöshet och får skörda normupplösning. Man har sått mångkulturalism och får skörda mångkriminalitet. Man har sått mångetnicitet och kommer att få skörda otaliga konflikter av varierande storlek. Man har sått vind och får skörda storm.

Välfärdsstaten knakar i fogarna under den belastning som kulturberikningen utgör. Ett resultat av politikernas eviga mantra om att "svaga grupper" inte får ställas mot varandra är att varje vaken svensk i dag kan se hur standarden på vård, skola och omsorg nu hela tiden sjunker

Men ännu en liten tid försöker makteliten upprätthålla sina omsorgsfullt byggda potetkinkulisser.

Alla medel är tillättna för att dölja sanningen för de breda massorna. De flesta sverigedemokrater känner till den arsenal av vapen som har använts under årens lopp. Ett vapen som nu börjar användas allt flitigare är förintelsen.

Förintelsen har visat sig vara ett mycket effektivt vapen för att undvika all form av diskussion om massinvandringen och dess konsekvenser. Påpekanden om att gaskammare och krematorier i det ockuperade Polen under första hälften av 40-talet, inte har något att göra med situationen i 90-talets Sverige, ignoreras konsekvent av makteliten.

Den bistra sanningen är att man fullständigt struntar i offren för förintelsen. Man är endast intresserad av förintelsen som politiskt slagträ för att förhindra all öppen debatt. Vad har jag för grund för ett sådant påstående undrar kanske någon?

Mitt svar är Jerevan! Det är namnet på huvudstaden i Armenien. Där brinner en evig låga till minne av offren för det kurdiska och turkiska folkmordet på armenierna under åren 1891-1918. Man beräknar att 1,5-2 miljoner kristna massakrerades under denna period.

Denna siffra gäller bara armenier, därtill kommer ca 500.000 övriga kristna i Turkiet.

Det var ett brutalt blodbad som, pågick, periodvis under dessa år. 1914 inledde turkarna "Svärdets år" då folkmordet skulle fullbordas. Den 24 april 1915 började det. Av 2,5 miljoner armenier fanns det efteråt endast 100000 kvar. En del lyckades fly till säkra områden.

Den islamiska tolerans som ofta åberopas vid kritik av moskébyggen här i Sverige och annorstädes lyste fullkomligt med sin frånvaro. Nästa gång du får frågan om varför vi SD:are är emot moskébyggen kan du hänvisa till armeniernas öde.

Observera att andra kristna folk i den islamiska världen bär på liknande tunga erfarenheter av "islamisk tolerans". Druser, Samariter och Maroniter kan berätta samma eviga följetong om islamiska övergrepp och folkmord. Även folk i Europa som t.ex. Serberna.

I Varför far inte svenska politiker till jerevan och lägger ner kransar? I Varför inga högtidliga proklamationer om att "detta inte får glömmas"? Mitt svar är som ovan, det duger inte som politiskt slagträ. Samtidigt avslöjar det på ett nästan brutalt sätt etablissemangets vidriga hyckleri. Vi känner igen mönstret. Det måste vara rätt offer och rätt bödlar annars skiter man fullständigt i det hela. Så var det med snacket om alla människors lika värde. Jämför mordet på Patrik Näsland och Patric Nadj, men hämta en spypåse först!

Med besvärjelser och mantran försöker politikerna att lägga ut dimridåer och hindra folk att se verkligheten. Det är i varje fall ett område man varit framgångsrik på.

Att man lyckats under så lång tid beror på det svenska folkets struts- mentalitet. Journalisten Ulf Nilson har skrivit i svensk-amerikanernas tidning Nordstjärnan att svenskarna inte vill veta sanningen. Det gör för ont.

Det är många mentala spärrar och många livslögner som måste övervinnas innan svensken orkar se sanningen i vitögat. Men verkligheten tränger sig på. Många som trott att just de skulle klara sig undan konsekvenserna av massinvandringen upptäcker nu undan för undan att det inte gives några frizoner!

Effekterna av kulturberikningen tränger in i varenda vrå av det sönderfallande folkhemmet. Den som inte fattat att massinvandringen är en ödesfråga kommer att bli varse det. Om inte förr, så när bidragen upphör att utbetalas.

Det är tragiskt att det skall behöva gå så långt innan ett uppvaknande sker. Men det säger en hel del om kraften i den massmediala manipulationen och den åsiktskonformism som är så utmärkande för det svenska folk-kynnet. Det drar ihop sig till storm. Håll i hatten!

Ur SD Bulletinen maj/juni/juli 1999:

Reportrarna till attack mot SD!

Sensationsmakarprogrammet "Reportrarna" har hört av sig till SD för att få intervjua en ledande person från SD till ett kommande program. Så långt allt väl. När jag ringde upp den journalist som skulle göra intervjun ville jag veta vad programmet skulle handla om. Efter en tämligen bluddrig utläggning påstod hon att hon inte visste så noga men att det handlade om högerens framväxt i Europa. Jag gjorde klart att vi ville veta mer om programmet innan vi lämnade besked om vi skulle delta eller ej. Hon sade att hon inte kände till vad de andra inslagen skulle handla om, men efter viss eftertanke hade hon hört att några invandrare skulle berätta om

hur de blev utsatta för trakasserier och fick höra glåpord.

När jag uttryckte oro för att programmet skulle försöka koppla ihop oss med våld, nazism och trakasserier, eller kanske ge en avsiktligt missvisande bild av oss, gav jag några exempel på hur tidigare intervjuklipp hade använts i andra program.

Ett exempel jag nämnde var intervjun jag gav till Mosaikredaktionen, som var en verklig Marathon-intervju på över två timmar. Jo, jag vet att man inte skall ställa upp så länge, men frågorna var ganska beskedliga och vi hade rätt trevligt. Ämnet som det programmet skulle handla om var vår Europapolitik och EU-valet. Istället kom ett klipp om utländska adoptioner att dominera, vilket gav en helt felaktig bild av att detta var en fråga som SD starkt betonade. I ett nyhetsprogram hamnade jag en gång mellan ett inslag om ett högerextremistiskt terroristdåd och ett inslag om att tyska skolbarn nu skulle få lära sig ännu mer om förintelsen. Var denna inramning en slump? Det faktum att man bara tar med korta brottsstycken från intervjuer och placerar dessa var som helst i ett program (ofta i samband med högerextremism, nazism, våld och bråk) gör mig tveksam till att ställa upp på den här typen av förhandsbandade intervjuer. Det hade journalisten från Reportrarna ingen som helst förståelse för. Hennes svar blev att hon minsann var dubbelt så gammal, ja kanske tre gånger så gammal som jag och att hon hade arbetat på Sveriges Television hela sitt liv och visste att så arbetade man verkligen inte där. Hon lät verkligen pigg för att vara mellan 70 och 105, men man skall ju inte diskutera damers ålder, så jag kommenterade inte det!

På min fråga om vilka som var inbjudna till programmet kunde hon inte ge någon utförlig redogörelse, men Laila Freivalds och någon från SÄPO skulle komma. Likaså John Glas ifrån Haninge. Folkpartisten som kallar sina politiska motståndare för "skit som flyter upp till ytan" (ovanligt opolerat språkbruk för att komma från folkpartiet, men så är detta parti i en klass för sig i Haninge kommun!).

Glas har tidigare spritt rykten om att han fått "hotelsebrev" från SD. Efter att ha kontaktat den säkerhetsansvarige på kommunhuset fick vi reda på att det inte rörde sig om några regelrätta hot, utan breven Glas syftade på var snarare otrevliga i tonen. Inte ett enda var undertecknat "arg sverigedemokrat" eller dylikt. Glas har också torgfört ryktet att SD-Haninge skulle ha fått pengar från franska Front National. Vad han grundar detta på har han aldrig sagt. Orsaken till hans förtegenhet är naturligtvis att det rör sig om en helt oriktig uppgift. Hade vi fått pengar av någon mecenat, vem det vara månne, så hade vi haft råd med betydligt mer påkostade valkampanjer både -98 och -99.

När två av våra flygbladsaktivister slogs blodiga med järnrör under valrörelsen -98 spred John Glas och Staffan Holmberg (s) ryktet att det var ketchup på bilderna vi gick ut med. Att det var bilder tagna på Södersjukhuset brydde de inte ens sig om att ta reda på.

Även polisen dokumenterade misshandeln, så de bägge kommunalråden talade verkligen i nattmössan.

Vi gjorde mot denna bakgrund bedömningen att programmet inte syftar till att belysa SD:s politik, utan syftar enbart till att angripa oss i smutskastningssyfte. Det vore fel att ge ett sådant program legitimitet genom att ställa upp. Det lilla antal minuter vi skulle få till vårt förfogande skulle på sin höjd räcka till att förklara att vi inte är invandrarfientliga, att vi inte angriper motståndare och att vi tar avstånd från allt vad totalitarism heter. Om resten av programtiden går åt till att försöka leda i bevis hur hemska vi är så fyller vår medverkan ingen funktion annat än att de kan säga att vi i alla fall fick komma till tals. Vi hade hellre sett en debatt i vilken vi fick försvara oss, men det är förstås för mycket begärt. När vi tillkännagav att vi inte avser medverka fick vi svaret att vårt uteblivande inte skulle vara fördelaktigt för oss. Ett förtäckt hot måhända, men de väljer ju själva hur de vill vinkla sina program.

Det program Reportrarna ville ha med oss i är med stor sannolikhet det som kommer nu på tisdag, 16 november kl 20.00 i TV2. Det heter "Ondskan i folkhemmet" och handlar inte alls om journalister, som man skulle kunna döma av titeln, utan om nazistiskt våld i Sverige. Att man med sin journalistik under de senaste 20 åren varit med om att skapa dessa företeelser kommer man förmodligen inte erkänna. Men massmedias uppblåsning av den obetydliga svenska ungdomsnazismen har varit grotesk. Samtidigt har man tigit om det alltmer omfattande invandrarvåldet mot svenska ungdomar. Likaså har man tigit om det organiserade vänstervåldet. Genom att man förtiger de enas våld och kraftigt belyser och fördömer de andras leder detta ofrånkomligen till ännu mer hat och våld.

Det finns all anledning att tro att Reportrarna bland annat kommer att låta John Glas sprida nya vandringsägner om SD och att syftet med programmet är att undersöka om det inte går att förbjuda vår verksamhet. Vi kommer att beskrivas som en samling busar som "putsat upp fasaden" men har travar av lik i garderoben. Dessa beskyllningar brukar aldrig hålla för en enkel prövning. Vårt samvete är rent. Sverigedemokraterna har aldrig stört andras möten, aldrig uppmanat till våld eller trakasserier. Istället har vi själva blivit utsatta för både det ena och det andra. Vi har ställt samman en hel dossier med dokumentation om olika överfall och övergrepp mot SD:are och mot SD som parti. Vi kommer att bemöta alla påhopp från Reportrarnas sida efter bästa förmåga.

Ur SD Bulletinen maj/juni/juli 1999:

"Ungefär som man studerar en slemmig insekt i ett laboratorium"

"Vi har inte bett några nazister att förklara sig eller försvara sig. Vi har bara lagt dem under luppen, och studerat dem. Ungefär som man studerar en slemmig insekt i ett laboratorium."

Så beskrev Bosse Holmström ansatsen då Reportrarna skulle studera "Ondskan i folkhemmet", vilket innebar nazismen och den politiska naziterrorismen i Sverige. Efter en sådan inledning kan man knappast förvänta sig ett objektivt och balanserat program. Trovärdigheten sänktes ytterligare genom det flitiga intervjuandet av Expo-journalister. Expo är en vänsterextremistisk tidning där flera av medarbetarna har dömts för brott med politiska motiv. Själv har jag fått hotelsebrev från en av redaktörerna, Tobias Hübinette, och fått honom dömd för detta. (Uppsala tingsrätt, målnr B 1800-95) Då var han engagerad i AFA och skaffade sig ett digert syndaregister som politisk terrorist. Hübinette skrev en rent mytomatisk artikel om SD som fortfarande ligger på Expos hemsida. I artikeln varvas påhitt, halvsanningar och antydningar för att "bevisa" att SD är en parlamentarisk gren av en nazistisk rörelse i Sverige. Konspirationstänkandet på Expo ligger väl i klass med diverse dårfinkars inom andra områden.

Att utgå från vad Expo-journalister säger om "högerextremister" och hålla det för sant är lika intelligent som att använda sig av "antisemitiska kampförbundet" (om det nu finns något sådant) som informationskälla för fakta om judar och förintelsen. Det är något man gör om man är dum eller ute i onda avsikter.

Programmets upplägg mot SD var att låta Expo-journalisterna beskriva vilka fruktansvärda människor nazisterna är för att sedan påstå att SD har sitt ursprung i nazismen. Tina Thunander sade bland annat att: "Ursprunget talar de inte så gärna om, Sverigedemokraterna, SD, men det är direkt sprunget ur tydligt nazistiska organisationer." Därefter försökte man antyda att det är riktigt kriminella skummisar som är med i SD.

Sverigedemokraterna har inget nazistiskt ursprung. Om det hade varit så att en stor del av medlemmarna som grundade SD hade varit nazister, eller att ett nazistiskt parti hade bytt program och partinamn skulle man kunna tala om nazistiskt ursprung. Däremot finns det en handfull exempel på personer som tidigare varit nazister som sedan blivit SD:are och tvärtom. Med samma guilt-by-association metod skulle det gå att bevisa att Sverigedemokraterna är ett kryptokommunistiskt parti.

Antalet personer i SD med bakgrund i Vänsterpartiet är betydligt större än det kanske 10-tal personer det kan röra sig om som haft nazistisk bakgrund. Av de tusentals människor som varit med i SD under någon period har det stora flertalet haft en bakgrund i något av de etablerade partierna eller inte varit engagerade alls. Sverigedemokraterna har som krav att man som medlem skall ansluta sig till partiets idéer och program. Utger man sig för att vara SD:are och torgför något helt annat budskap kan man bli utesluten. Vi har aldrig tummat på vår demokratiska övertygelse. Sverigedemokraterna har följaktligen aldrig spridit nazistiska idéer eller nazistisk propaganda. Sverigedemokraterna har heller inte begagnat sig av odemokratiska eller utomparlamentariska metoder.

Det är riktigt att Anders Klarström, som under de första åren var partiledare för SD, som tonåring var aktiv i en liten nazigrupp i Göteborg. Denna hans bakgrund har skadat partiet, men Klarström höll sig som partiledare trots allt till partiprogrammet och gjorde en god insats för SD. När partiet 1995 fick Mikael Jansson som partiledare innebar dennes bakgrund i centerpartiet ett slut på diskussionen i partiet kring Klarströms ungdomsår.

För att visa upp SD i en så dålig dager som möjligt intervjuades Markus Koch ifrån Dals-Ed. Under sin tid i fullmäktige har Markus dömts för hembränning och misshandel. När misshandelsdomen uppmärksammades valde Koch att lämna sitt mandat i fullmäktige. Det bör påpekas att domen var ett resultat av ett fylleslagsmål som utbröt då en person försökte tränga sig in i Kochs hem. Inkräktaren dömdes samtidigt för olaga intrång.

Syftet med intervjun var dock att antyda att Koch var av samma skrot och korn som de skinnskallar som visades i ett kort inslag i programmet. (Man fick dock intrycket att invandrarna och skinnskallarna som slogs i programmet hade träffats tidigare, möjligen var även detta inslag vinklat.) Det stämmer att Anders Steen arbetade svart under ett par månader för flera år sedan, samtidigt som han gick på bidrag. Då var han kommunist men ingen angrep kommunisterna för det. Nu, flera år senare när han blivit sverigedemokrat, blir det till och med uppmärksammat på TV. Mina barn och andras ungar, lyder ett gammalt svenskt talesätt.

För att misskreditera mig hittade man inte något speciellt. Ett år efter partibildningen skulle jag ha träffat företrädare för det italienska fascistpartiet på en ungdomskongress i Paris. Det italienska fascistpartiet har varit förbjudet alltsedan 1945, vilket gör ett sådant möte omöjligt. Det möte de åsyftar var ett ungdomsmöte med ungdomar från 25 olika länder som var där för att stödja Le Pen i presidentvalskampanjen 1988.

John Glas deltar gärna i smutskastningskampanjer mot SD. (Se artikeln "Reportrarna till attack mot SD!") I programmet säger han följande: -Ja för det första har jag muntligen blivit hotad i fullmäktige utav en av deras representanter i fullmäktige som kom fram då när jag stod

med två andra personer och sa "Du skall få ditt straff till slut", sa han.

Det Glas glömmer i sammanhanget är att han precis innan stått och klappat trotskisterna på huvudet, vilka hade arrangerat en militant motdemonstration utanför vårt första fullmäktigemöte. Stämningen var hotfull och i det läget prisar John Glas och Staffan Holmberg (s) de svartklädda terroristerna och säger att de förstår deras vrede. Personen som blev arg på Glas hade just innan utskällningen av Glas försökt att baxa sin barnvagn genom kommunistmobben.

Glas hävdade också att SD är en parlamentarisk gren av nazismen och att nazisekterna utgör den militanta grenen. Exakt samma teori som Expo försökt att lansera. En lögn blir inte sannare för att den upprepas flera gånger.

Reportrarna har med sina grova påhopp slagit an tonen för en ny debatt. Egentligen förtjänar de inte att bli tagna på allvar. Att jag överhuvudtaget skriver dessa rader beror på att det kan finnas människor som inte genomskådar den häftiga vinklingen i "Reportrarnas" reportage.

Metoden att hänga ut personer med bild och hemadress som skedde i programmet visar att "Reportrarna" anser sig kunna vara såväl åklagare, domare och bestraffningsinstitution. Bevisningen är inte så viktig, de är ju upplysta, politiskt korrekta journalister som strider mot "mörkrets krafter". De ser grandet i grannens öga, men inte bjälken i sitt eget. Vem som helst som försöker sätta sig in i de utpekades situation inser att programmet innebär en ren åsiktsterror. Vem av dem ber om ursäkt om de skulle ta fel? Den som är oliktänkande i Sverige får finna sig i att bli utpekad som "ond i folkhemmet", utan någon möjlighet till att gå i svaromål.

Ur SD Bulletinen december 1999:

Dumskallarnas sammansvärjning

Den 30:e november gjorde fyra svenska dagstidningar: ett stort nummer över att de alla innehöll samma reportage om nazismen i Sverige. Vi som läser dagstidningarna någorlunda regelbundet låter inte lura oss, nog är det samma innehåll i dem var och varannan dag. Att hela reportaget är ordagrant exakt lika hör väl kanske till ovanligheterna, men det bryter inte av mot bilden i stort.

De fyra gång Aftonbladet, Expressen, Dagens Nyheter och Svenska Dagbladet skrev i ett inledande

upprop att "vi fyra rikstidningar, som normalt konkurrerar med varandra, har valt att använda våra gemensamma resurser för att granska hoten mot rättssamhället. Resultatet av detta unika samarbete publiceras på de följande sidorna. Vi vill visa att vi inte ger vika utan tänker fortsätta att avslöja kriminella grupper dåd och vilka som ligger bakom dem. Vi tänker inte låta oss skrämmas till tystnad."

Om det ovan omskrutna resultatet är det bästa som de

fyra med gemensamma resurser kan prestera är det lika bra att de lägger ned verksamheten. Förutom att man hänger ut 62 personer med namn och bild och påstår att dessa är farliga nazister (givetvis utan några större krav på bevisning, de som misstänks för mordet på en syndikalist finns med, trots att ingen dom har fallit) så omnämns en rad organisationer med ringa eller obefintlig koppling till MC-gäng eller nazister. De som först faller i ögonen när man granskar detta märkliga persongalleri är att det nästan uteslutande handlar om ungdomar i tjugoårsåldern. Har inte dessa nyligen gått i vår nya svenska skola där det mångkulturella samhällets Överlägsenhet predikas med fanatisk entusiasm? Har inte läroplanernas påbud om att det demokratiska tänkandet skall genomsyra undervisningen givit resultat? Den svenska ungdomsnazismen är ett av många bevis på att den svenska skolan inte fungerar. Det är helt enkelt inte trovärdigt att som lärare propagera för alla människors lika värde när man låter invandragång trakassera svenska ungdomar av rädsla: för att annars själv bli misstänkt för att vara rasist. Våldet i skolorna har skapat en radikalism bland vissa svenska ungdomar som ibland tar sig nazistiska uttryck. Borde inte de ansvariga liberalerna och socialisterna ställas till svars för detta?

Det är säkert så att några av de som utpekade i reportagen är farliga personer som borde låsas in på livstid. Men de andra då? Är det en bra metod att hänga ut misstänkta skurkar offentligt? Det finns inget som kan engagera människor så mycket som när de blir felaktigt utpekade för något. Ingen klok människa kan väl tro att man blir mindre extrem av att exponeras som buse på bästa plats i dagspressen?

En annan fråga man måste ställa sig är om inte flera av de nazistiska organisationer som omnämns i artikelseerien tjänar på denna publicitet. Många av de som hängt ut ser trevliga och sympatiska ut. Den bild som de svenska tidningsläsarna hade av den typiske nazisten som en flåbuse i skinheadmundering har nu bytts ut mot bilden av en mer vanlig svensk grabb. Det skulle ha tagit många hundra tusen flygblad med: bilder på vanliga nazister för att åstadkomma samma sak i det allmänna medvetandet. Kan det till och med, vara så att massmedia vill hjälpa fram nazisterna för att öka polariseringen av debatten i invandringsfrågan? Journalisterna vet att nazisterna ändå aldrig kommer att kunna få samma inflytande som ett demokratiskt nationellt parti. Till var stora häpnad återfanns även Sverigedemokraterna i detta sammanhang av farliga organisationer som hotar demokratin! Visserligen omnämns vi bara i förbifarten, men tillräckligt för att läsaren skall göra "rätt" koppling. De två uppgifter som står om Sverigedemokraterna är bägge fel. De påstår att vi finns representerade i sex kommunfullmäktigeförsamlingar runt om i landet, rätt antal är fem. De påstår att flera medlemmar har ett förflutet i nazi-organisationer, vilket också är fel. Om Sverigepartiet står det att det slogs samman med Bevara Sverige svenskt och bildade Sverigedemokraterna. Även detta påstående är helt felaktigt.

tigt.

Om de fakta som tagits fram om nazisterna är lika felaktiga som det man lyft fram om Sverigedemokraterna är det snarare dagspressen som utgör hotet mot demokratin och rättssäkerheten.

Varför har denna massmediahysteri dragits igång? Syftet torde vara att förhindra att ett nationaldemokratiskt parti växer fram i Sverige som i de andra länderna i Europa.

Det första steget för att nå målet är att bygga upp en föreställning om ett farligt nazistiskt hot mot Sverige. Detta leder till skärpt lagstiftning och ett tabubeläggande av nazistiska idéer. Steg två blir att försöka koppla ihop varje protest mot massinvandringen och den ökande brottsligheten med nazistiska personer och idéer. Man vill skapa en rädsla hos vanliga människor för att uttrycka sina åsikter om invandring och kriminalitet.

Metoderna för att uppnå syftet är många. Dels kan man försöka skrämman människor genom att hänga ut dem i massmedia utan möjlighet att försvara sig, dels så kan man legitimera väpnade huligangrupper på vänsterkanten genom att påstå att de använder våld för en god sak. I dagens Expressen (991201) skriver vänsterextremisten och mediafavoriten Nina Lekander "För egen del skulle jag särskilt vilja tacka Antifascistisk Aktion i Stockholm. Och den obehagliga men fortfarande aktuella frågan är om jag inte hellre skulle söka hjälp hos AF A än att gå till polisen om jag själv blev allvarligt hotad." Att AF A har angripit såväl SD som lan Wachtmeister och gjort aktioner mot banker, Dagens Nyheter, porrbutiker, pälshandlare samt en rad helt oskyldiga personer framgår knappast av Lekanders försåtliga reklamyttrande.

Man kan redan skönja hur taktiken mot SD kommer se ut under de närmaste åren. Man kommer att försöka med den primitiva tesen att all nationalism är liktydigt med nazism. Detta är givetvis lika dumt som att påstå att all internationalism är lika med kommunism. Sverigedemokraterna framhävde den parlamentariska demokratin redan i sitt första partiprogram och partiet har byggt upp en fin och väl fungerande intern partidemokrati. Det har aldrig hänt att sverigedemokrater har använt sig av odemokratiska metoder och det finns heller inte ett enda exempel på att en företrädare för SD har kritiserat det demokratiska styrelseskicket. Det spelar ingen roll vad de kallar oss, vi vet att vi är demokrater och vi vet också att de flesta vi har emot oss gärna sätter de demokratiska spelreglerna på undantag när det gäller att bekämpa oss. Vi vinner i längden.

Ur SD Bulletin mars/april 2000:

På möte med eXpo

Trots att jag har haft en viss brevväxling med den "antisemitiska" tidningen eXpos journalist Stieg Larsson så har jag aldrig träffat mannen. Och således såg jag fram emot att gå på hans föreläsning på ABF-huset i Stockholm 28 mars. Så med gott mod var vi en liten tap- per skara av unga SDU:are och ett par SD-damer som tog oss dit.

Enligt programmet skulle föreläsningen handla om "svenska rasistiska organisationer", men märkligt nog började Larsson med att tala om fascism i Italien, sedan om definitioner på fascism och sedan hade han en lång del om olika former av nazism i USA. Faktum är att Larsson föreläste i 32 minuter innan han kom in på Sverige. Och när han väl gjorde det så varade denna del endast i 19 minuter. Vad sa han då om SD? Ja, i stort sett ingenting! Han menade att BSS delades i två fraktioner varven senare blev SD (och detta påstående är grovt felaktigt då han menar att den andra "fraktionen" senare blev VAM). Förvisso har ju SD heller inget på ett föredrag om "rasism" att göra, men det var knappast därför man inte berörde SD. Men vi får väl inte hoppas att han skippade SD för att både undertecknad och SD-Kurirens Torbjörn Kastell fanns i publiken...

Efter själva föreläsningen fick åhörarna ställa frågor. Då hade man ju också tänkt sig att man skulle få svar på de frågor man ställde, men icke så nicke! Då jag fick ordet och frågade om Larsson såg SD som ett demokratiskt eller odemokratiskt parti (på en tidigare fråga, ställd av en annan eXpo-journalist (!!!), hade han undvikit att svara) började han svamla om vad vår tidigare partiledare Anders Klarström hade för sig som 16-åring och liknande "väsentligheter". Jag ställde om min fråga då jag inte fått något svar. Då går Larsson in på sina teorier om "organisationen" Euro-Nat, han menar ju att SD skulle vara med i detta "nätverk". Det roliga med detta är att "Euro-Nat" Överhuvudtaget inte existerar, någonting som Stieg Larsson själv poängterar i skriften "Euro-Nat". När jag påtalar lögnen börjar Larsson bli tydligt irriterad och aggressiv, han höjer rösten och lägger skulden för kriget i det mångkulturella Jugoslavien på "fascister". Självt står jag ingenting och påtalar att jag fortfarande inte har fått svar på min fråga om SO i Larssons ögon är ett demokratiskt eller odemokratiskt parti.

Något svar får jag aldrig! Larsson räddas genom att

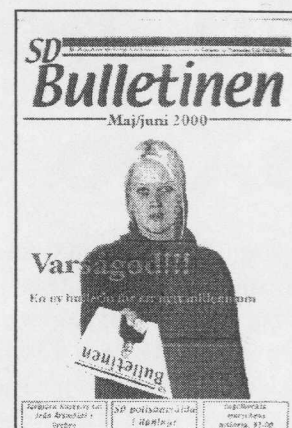
en av hans eXpo-medarbetare ber mig sätta mig ner så att fler kan få ställa frågor. När jag säger att jag ännu inte fått något svar på min fråga rycker den extremare delen av publiken in genom att överrösta mig. Senare försöker jag få ordet igen, men trots att vissa frågeställare får ordet både två och tre gånger så möts jag av förklaringen att man prioriterar de som ännu inte fått säga något.

Så var det med det! När Larsson presenterade sig själv gjorde han det som en "forskare" och "expert" ändå kan han inte ens svara på om SD skulle vara demokrater eller antidemokrater. Men han sa ju å andra sidan lite andra saker. När han skulle definiera ordet fascism gör han det genom att säga att det är bekämpandet av demokratin som gör fascister till fascister. När han i andra ändan av föreläsningen ombeds göra samma sak med begreppet höger extremism gör Larsson exakt samma definition. Så detta måste ju rimligen betyda att Larsson sätter likhetstecken mellan högerextremism och fascism. Och om detta är den enda definitionen man behöver så gör ju detta också den största delen av vänsterrörelsen (inklusive eXpo och Larsson själva) till "högerextemister". Vidare menade Larsson att rasism kunde vara att vara negativt inställd mot ett kön (jag trodde att detta kallades för "sexism", men jag är ju varken "forskare" eller "expert").

Att se Stieg Larsson som föreläsare hade kunnat vara intressant. Men då han varken talade om Sverige i någon större utsträckning och samtidigt inte kunde svara på frågor kändes det rätt meningslöst. Min fråga när detta skrivs ett par timmar efter föreläsningen blir: Vad gjorde han där överhuvudtaget för- utom att stilla hungern hos sitt ego?

Ur SD Bulletinen maj/juni 2000:

OCH SÅLUNDA SKAPADE EN REKTOR...

RISSNEANDAN

Ur SD Bulletinen augusti 2000:

Bäste medlem

Trots att Sverigedemokraterna har tagit det ganska lugnt i sommar, jämfört med de två senaste somrarna medvalrörelser, så har vi ändå lyckats skapa rubriker.

Kristdemokraten Alf T Samuelsson i Stockholm som fortsätter att vägra SD att hyra lokaler i kommunen trots länsrättens dom, Mona Sahlin m.fl. Som upprördes av att vi tog bilder på riksdagspolitiker som gick i Gay Pride-paraden och nu senast den socialdemokratiska kommunpolitikern i Huddinge, Jonas Hellberg, som vill stoppa våra flygbladsutdelningar med suspekta metoder. (Nej till SD-skyltar i trapphus o.dyl.) Med motståndare som dessa behöver vi inga vänner.

De har samtliga avslöjat sina sämre sidor i dagspress och i TV utan att vi har behövt medverka. Vi har fått reda på att politiker som arbetar för feminism, homokultur och flyktinghjälp göt ett så behjärtansvärt arbete att de inte vill bli kritiserade. I en radiodebatt med mig i Radio Stockholm sade till och med Jonas Hellberg detta uttryckligen till radiolyssnarna. "Vi som arbetar för det mångkulturella samhället, och mot rasism och främlingsfientlighet ska inte behöva ta sånt här!" Det han syftade på var vår artikel på hemsidan som kritiserade honom för att vilja sätta upp skyltar mot SD-flygblad i bostadsrättsföreningarnas trappuppgångar i Huddinge. Han erbjöd sig även i samma direktsändning att ställa upp på en debatt. Vi får se hur det blir med den saken. När eftertankens kränka blekhet infinner sig brukar de utebli från de debatter vi har bjudit in dem till.

Mona Sahlin, Marita Ulvskog, Nalin Pekgul (f.d. Baksi) och Lars Stjernkvist var några av de kända politiker som gick med i årets Gay-Pride-demonstration. De gick under en banderoll med texten "Homosexuella socialdemokrater", strax därefter kom en grupp grabbar under en banderoll som det stod "Nyknallade" på.

Är det verkligen en inramning som är passande för de styrande här i landet? Min invänd-

ning riktar sig inte mot att de vill stödja homosexuellas rättigheter, utan snarare att de går i en demonstration som innehåller såväl anstötliga som porriga inslag. Motsvarande snusknivå skulle aldrig tolereras för heterosexuella. I skrivande stund har vi fått besked att vår styrelsele-

damot Tommy Funebo har tvingats lämna sitt arbete på Utlänningsnämnden på grund av hans politiska engagemang. Tommys överordnade medger att de inte har något att anmärka på Tommys arbetsinsatser på myndigheten, utan enda motiveringen till att de gör sig av med Tommy är det faktum att han sitter i SD:s styrelse. Denna skrämmande historia kommer vi att belysa mer i lästa bulletin. Det är inte utan att man kan skönja ett visst totalitärt mönster i den politiska klassens agerande mot oss...

Sverigedemokraternas etablering på allt fler orter är säkert en bidragande anledning till att media och proffstyckare tar oss på allt större allvar. Vi omnämns oftast bara som "Sverigedemokraterna" numera, utan tidigare tiraderna av extremiststämplarna! Förberedelserna pågår i Stockholm inför stormötet i september. Förfrågningar om och anmälningar till mötet har kommit från hela landet. Det kommer dessutom gäster ända från Norge och Danmark, vilket visar att intresset för Sverigedemokraterna ökar. Vi återkommer med ett referat av mötet i nästa bulletin.

Johan Rinderheim

Valfonden

Partistyrelsen har höjt målet för valfonden till 1,7 miljoner kr. Detta har gjorts efter det att den preliminära valbudgeten visat att vi kommer behöva detta belopp för att kunna satsa fullt med chans att nå riksdagen.

Satsningen innebär bl.a. att:

- ✓ kraftfulla kampanjer drivs hela tiden fram till valet.
- ✓ 2 miljoner svenska hushåll kommer få valfolder och valsedlar.

SD:s valkampanj 2002 beräknas bli mer än dubbelt så omfattande som 1998 och ungefär 10 ggr så omfattande som kyrkovalrörelsen.

Bidragsgivare, vi behöver Er mer än någonsin.

Fr.o.m. 01 10 11 har följande bidrag inkommit på postgirokonto: 629 32 70-2

Eric, Årsta	318:-
Lillemor, Spånga	500:-
Günter, Båstad	200:-
Jan, Trollhättan	250:-
Göran, Göteborg	100:-
Ellen, Munkedal	200:-

Mikael, Upplands, Väsby	200:-	1700000
Tage, Årsta	100:-	
Anders, Göteborg	100:-	
Marianne, Nacka	100:-	1600000
Mattias, Bjuv	100:-	
Torgny, Uppsala	200:-	
Dan, Uddevalla	200:-	
Annly, Trelleborg	100:-	1500000
Per, Mölndal	100:-	
Stefan, Malmö	60:-	
Lars, Bollnäs	200:-	1400000
Mats, Lerum	200:-	
Maria, Jörlanda	1000:-	
Peter, Göteborg	500:-	1300000
Micke & Tina, Norrköping	120:-	
Karin, Stockholm	100:-	
Sten, Enskede	100:-	
Reine, Trollhättan	48:-	1200000
Anders, Vara	100:-	
Johansson, Lycksele	200:-	
Tomas	100:-	1100000
Steve, Trollhättan	100:-	
Christer, Löddeköpinge	200:-	
Jana, Göteborg	500:-	1000000
Anonym	200:-	
Olof, Göteborg	200:-	
Fredrik	50:-	900000

**Summa 01 11 14
724 527 kronor.**

Karl XII

manifestation - 30 november

Samling: Birger Jarls torg kl 18.45

Sverigedemokraterna samlas för att högtidlighålla minnet av Karl XII med kransnedläggning vid Riddarholmskyrkan samt tal av partiordförande Mikael Jansson. Glögg serveras.

Diskussion om nya handlingsprogram

Nya handlingsprogram skall tas fram till valet 2002. Den 1 december hålls ett första möte för att diskutera de förslag som är framtagna. Kom på mötet och var med och påverka SD:s framtida politik.

Plats: Stockholmsområdet.

Kostnad: 150 kr. Middag och lunch ingår.

Anmälan: Senast den 28 november till partikansliet.